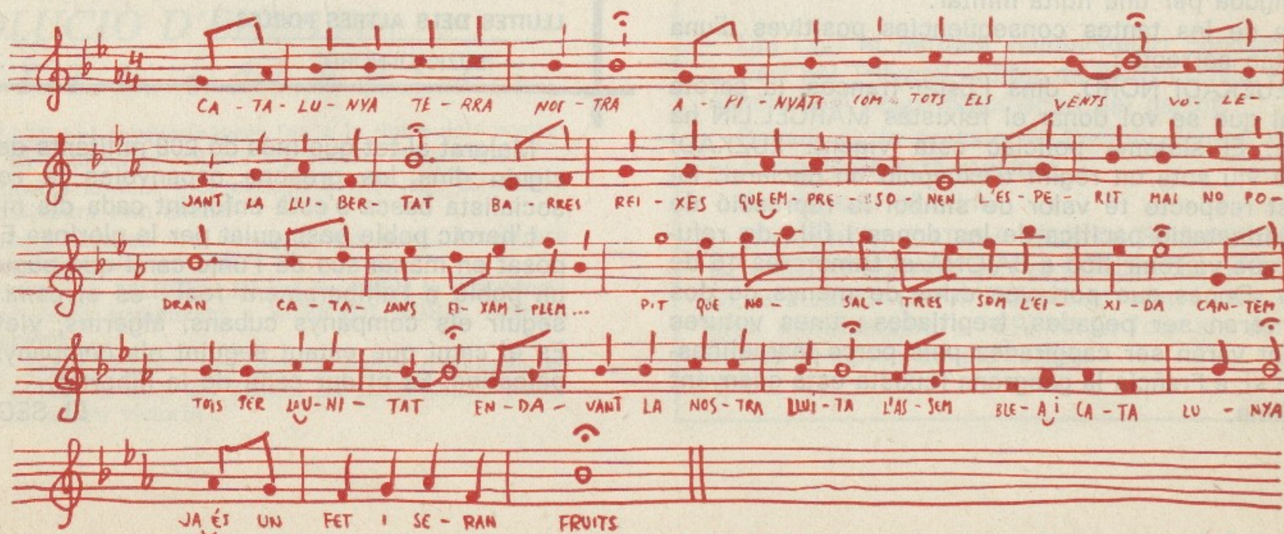
la falç

Publicació trimestral de l'Esquerra Catalana dels Treballadors (E.C.T.)

Redacció-Administració, 10, carrer Foy, 66000 PERPINYA - Nº 12-13 - 3 F

"Amb nova falç comemcem a segar el blat madur i amb ell les males herbes"
(Salvador ESPRIU)

EDITORIAL

XILE-EUZKADI : UN MATEIX COMBAT

Al XILE la sang vessada per la vermina feixista encapçalada pel PINOCHET, el patiment del poble son, un cop més l'acte d'accusació més terrible contra la social democràcia i les seves il.lusions legalistes. La via parlementaria al socialisme condueix ineluctablament o bé a l'enfortiment del sistema capitalista o bé, si l'esquerra vol realitzar les seves reformes, a l'enfrontament desigual amb la reacció i a l'aixefament. Fer concessions als PINOCHET i altres titelles de l'imperialisme és sense cap dubte donar als enemics del poble treballador els instruments per asservir-ho. L'argument que es va donar : subdesenvolupament, zona d'influencia americana, per dir que la lliçó ne se podia pas aplicar als països industrialitzats d'EUROPA no té sentit. La crisis economica que s'installa crea les condicions d'un neo feixisme. Un feixisme sense declaracions de principis, un feixisme que s'amaga darrera el respecte d'unes aparències de democracia. Tothom sap que a l'Estat francès en MARCEL.LIN està feixitzant tots els cossos de policia i desenvolupant tota una xarxa de policia paral.lel. El manteniment de l'ordre burgès dins la crisis que es prepara serà assegurat per tots els mitjans siguin els que siguin els equips al poder. I sí « la gauche » vol realitzar les seves reformes caldrà comptar amb els sabotatges, les traïcions etc. i, si cas, sublevament i el cop d'Estat.

Pocs mesos després del cop d'Estat dels feixistes xilencs els militants de l'E.T.A. enviaven l'almirall CARRERO BLANCO ad patres amb els seus bons amics HITLER i MUSSOLINI. Desprès de BURGOS i la segrestació de l'industrial HUARTE, un cop més els projectors de l'actualitat eren forçats de girar-se cap a aquest poble que dins el seu petit raco d'EUROPA està escrivint sota la direcció de la seva organització E.T.A. (dissolta per En MARCEL.LIN...) una de les pàgines més glorioses de la historia de les lluites d'alliberament. A l'ocasió de la seva sexta Assemblea que va tenir lloc a l'Agost 1973 l'E.T.A. un cop superades les desviacions espanyol-franximanistes i militaristes s'ha donat els fonaments teorics de la victoria : socialisme, independència, lluita de massa sostinguda per una lluita militar.

Una de les tantes conseqüencies positives d'una linia tan correcta :

A EUZKADI NORD, dins l'Estat francès, la careta liberal que se vol donar el feixistàs MARCEL.LIN ha caïgut. El sistema policiac esta vigent. EUZKADI NORD viu sota un règim d'excepció no declarat. En aquest respecte té valor de simbol la repressió de la manifestació pacifica de les dones i fills de refugiats que va tenir lloc a BAIONA el Dimercres 16 de Gener. Dones que portaven crios de menys de dos anys varen ser pegades, trepitjades ; unes votures d'infant varen ser capgirades pels porcs marcelinesques : si, a Francia la gangrena feixista està guanyant la policia.

Malgrat el fet que més de 200 militants de la E.T.A. siguin dins les presons espanyoles la resistència socialista basca s'està enfortint cada dia més.

L'heroic poble basc guiat per la gloriosa E.T.A. s'ha posat en marxa sus de l'unic camí que pugui conduir un poble a l'alliberament real : és el camí que van seguir els companys cubans, algerins, vietnamians. Es el camí que estant seguint els companys kurds i palestins. Es el dur camí de la llibertat.

EL SEGADOR.

(*La coberta*)
Cant de lluita fet a la Model pels 113 militants el dia aniversari de la 1ra sessió de l'Assemblea de Catalunya.

ABONAMENT A LA FALÇ

- **Estat Francès :** 1 any normal : 12,00 F
  » ajuda : 20,00 F i més.
- **Altres Estats** : 1 any normal : 15,00 F
  » ajuda : 23,00 F i més.
- **Modalitats de pagament**
  CCP La Falç MONTPELLER
  xec bancari a l'ordre « Journal la Falç ».

sumari

MANIFEST DE L'ESQUERRA CATALANA DELS TREBALLADORS (E.C.T.)

Els « 10 punts » de l'E.C.T. han estat adoptats a l'Assemblea General de FULLA el 28 i 29 de desembre 1973. Constitueixen els principis de base de la nostra organització.

1) L'Esquerra Catalana dels Treballadors (E.C.T.) és un partit politic revolucionari que lluita per l'emancipació nacional i social del poble treballador nord-català.

2) L'E.C.T. considera que l'opressió cultural, social, economica de tipus colonial de Catalunya nord és caracteristica d'una situació d'opressió nacional.

3) La lluita de l'E.C.T. fa part del moviment d'alliberament nacional dels Paisos catalans.

4) Per l'E.C.T. l'emancipació nacional implica l'alliberament economic social i cultural doncs polític.

5) L'E.C.T. considera que la lluita d'alliberament nacional és indissociable de l'emancipació social dels treballadors nord-catalans.

6) L'E.C.T. considera que aquesta lluita és una etapa en el camí de la construcció d'una societat comunista.

7) L'E.C.T. és solidaria en el seu combat de tots els pobles en lluita pel llur alliberament nacional i social, particularment dels altres pobles oprimits per l'Estat francès.

8) L'E.C.T. afirma la seva solidaritat amb el poble treballador francès per la destrucció del capitalisme i la construcció d'una societat socialista.

9) La lluita de l'E.C.T. s'inscriu dins la lluita anti-imperialista mundial.

10) L'E.C.T. per ara lluita per l'obtenció d'un estatut d'autonomia nacional de CATALUNYA NORD.

ULTIMA HORA DISSOLUCIO D'ENBATA, DELS F.L.B. i del F.P.L.C.

MARCELLIN i el govern francès fan a la lluita dels nostres companys un homenatge notable : pretenen dissoldre's.

Els moviments bretons i el moviment cors son clandesti : la lluita continuarà com abans.

El moviment basc ell era un moviment legal. Accelerarà el pas a la resistència armada.

En realitat el que MARCELLIN vol és desfer la resistència passiva que s'està organitzant a EUZKADI NORD. Amistat franco-espanyola...

Es fotut, MARCELLIN ; uns quants segles d'opressio no han pogut acabar-ne amb els pobles. La lluita només s'acabarà amb la nostra victoria.

VISCA PUIG ANTICH

Dia i nit el militant revolucionari condemnat a mort pel Tribunal militar de BARCELONA està esperant el negre funccionari del garrot.

Davant de la pressio de l'opinio democràtica el franquisme està reculant.

Cal impedir el crim.

El COMITAT CATALA PELS PRESOS POLITICS DE L'ESTAT ESPANYOL i el COLLECTIU CATALA DELS POBLES OPRIMITS estant organitzant una gran manifestacio a PERPINYA. Tots els democràtes hi tenen de participar.

CORRESPONDENCIA

SARTA DEL SENYOR S. GUASCH D'ANGOULEME

Benvolguts compatriotes (migpartits en dos estats pero amb una sola pàtria).

En tant que Director de « Mai no morirem » us agraeixo la tramesa del vostre portantveu. (...)

En llegir la presentació de « Somatent » de TUIR (Pompeu FABRA dona Sometent) sota la rúbrica « Llibres i revistes » m'ha cridat l'atènció aquesta frase : « No cal dir que a CATALUNYA NORD aqueixa institució no va conèixer l'evolució que a CATALUNYA SUD va fer-ne per acabar els bàndols armats del dictador PRIMO DE RIVERA ».

A titol personal em permeto observar que la frase és ambigüa i que en tot cas significaria literalment que el SOMETENT posà fi suprimi aquests bàndols armats. La veritat histórica (d'una historia que he viscuda) és que el Sometent no suprimi, vencè o acabà amb els bàndols en qüestió, ans al contrari, coincidi en el primoriverrisme.

Pero quins eren aqueixos bandols ? Llancem una breu llambregada sobre aquells temps. El cop d'Estat del Gal Primo de Rivera el Setembre del 23 fou el clàssic «Pronunciamento » militar amb la benedicció dels grans terratinents i l'alta burgesia (particularment catalana, val a dir-ho. El cop d'Estat parti de Barcelona). Desprès dels primers anys de Directori Militar, el dictador, a l'estil de MUSSOLINI, maldà per donarse un suport popular i amb a quest fi creà la « Union Patriotica », els membres de laqual automàticament tenien dret de portar arma. Pero aquesta institució no tingué mai cap força real, car exclosos per una natural malfiança els treballadors, tant camperols com (i sobretot) obrers, els seus afiliats eren una infima minoria d'aprofitats d'aquell règim i de gent de la menestralia i del petit comerç que tenien marcat interès en estar bé amb les autoritats locals. Per rao de l'extracció social dels seus membres i llur manca de convicció, la « Union Patriotica » fou qualcom d'artificial i sense empenta.

Això explica que la dictadura de Primo de Rivera, una vegada mancada del suport dels Capitans Generals i de les forces socials que l'havien encimbellada moris sense pena ni gloria. De manera que aquests pretesos bàndols en realitat no existiren com a força.

Quant al Sometent no sols no afrontà la Dictadura sino que amb més o menys convicció hi col.laborà. I no és d'estranyar si hom té en compte que per aquella època en general els sometenistes pertanyien al mateix medi social on es reclutaven els afiliats a la « Union Patriotica ». Només caldrà recordar (no puc fixar la data exacta) la gran concentració del Sometent de Catalunya al MONTJUIC presidida pel Gal Primo de Rivera.

Es més, Primo de Rivera estengué a tot ESPANYA aquesta institució tipicament catalana, segurament amb la finalitat de crear se una milicia bo i afalagant l'amor propi català. Union Patriotica i Sometent « espanyol » s'esfondraren miserablement. Hom pot constatar que en les dues dictadures del que va de segle, paral.lelament a la sistemàtica repressió, hi ha la part d'afalac de cara a mesells i botiflers per a millor percaçar i caçar babaus que es deixin ensarronar (que sempre n'hi han). A guisa d'epileg citaré el fet que durant la nostra guerra dita civil (almenys en el primer periode del 36 al 37) els ex-sometenistes foren « molestats ». Per altra banda quan en la seva al.locucio el 6 d'Octubre, DENCAS, aleshores Conseller de Governació de la Generalitat deia que aquella tarda seria presa militarment BARCELONA pel « Sometent Republica de Catalunya de fet aquesta denominacio camuflava els « escamots » que a l'hora de la veritat donaren tant minse resultat.

Vet aqui en resum el que m'ha semblat util de precisar car evitar errors d'apreciació, em penso que també és fer obra patriótica. Ni caldria dir que ho faig sense ni ombra de pretenció « professoral ». Ben vostre i de Catalunya. P.S. No dubto que el Sometent de Tuir sigui del bo. Endavant !

Agraim el Sr GUASCH les seves precisions. Si és cert que hi havia una ambiguitat de formulacio, la nostra intenció era ben segur de resumir lo que ens ha recordat. Amb tanta oportunitat.

ESTUDIS i DOCUMENTS

LA PARAULA ALS "MANUTENCIONARIS" EN LUITTA DEL VOLO (LE BOULOU)

L'A.T.E.T. (Auxillaires de transport et de transbordement) est une entreprise prestataire de services créée par le « Syndicat » des transitaires du Boulou pour se simplifier le travail. Cette organisation qui se prétend indépendante est de fait une affaire exclusive des transitaires.

Elle est financée par les transitaires eux-mêmes qui lui allouent une certaine somme à la tonne, volontairement calculée au plus juste pour effectuer le paiement des heures de travail (heures de jour) et fraction non majorée des heures de nuit.

Le salaire moyen forfaitaire est de 5 francs à la tonne, auquel il faut ajouter les charges sociales, soit environ 4 francs ; viennent s'ajouter ensuite les salaires mensuels des cadres, contremaîtres, employés de bureaux, etc. On constate tout de suite que les frais occasionnés par cette manutention n'ont qu'une incidence minimes par rapport aux frais de transports et de commercialisation subis par les marchandises : environ *1 centime à 1,5 centime* par kilogramme.

Le trafic du Boulou est considérable (de l'ordre de 500 000 tonnes par an, soit le 1/6 du trafic ferroviaire roussillonnais). Il est en progression de 100 000 tonnes d'une année sur l'autre (de 1972 à 1973). Toute cette masse est entièrement transbordée manuellement par 300 travailleurs répartis en équipes de 4. Il s'exécute dans cette gare autant de travail que dans celles de Corbère, de Port-Vendres et de St-Charles réunies.

Le travail est très dur d'autant plus qu'il est accompagné d'un grand nombre de sujétions :

1) Pour la majorité des travailleurs, éloignement du domicile et difficultés de transports journaliers.

2) Sur le chantier : attentes souvent très longues durant la journée du fait d'un *manque d'organisation manifeste*,

3) et par conséquent l'obligation de travailler la nuit, trop couramment jusqu'à des heures très tardives pour arriver à gagner une journée convenable en regard de l'effort consenti.

4) Le fait que ce travail se déroule principalement en hiver (en plein air et soumis aux intempéries les plus rudes : pluies torrentielles, gelées matinales, vent violent...).

En considération de tout ceci, rien n'est plus naturel que le désir des travailleurs d'obtenir une meil-

leure organisation du chantier de façon à pouvoir faire le maximum de travail le jour en limitant les temps morts ; et aussi d'obtenir un forfait équivalent à celui qui est consentit dans les chantiers du même ordre (Rungis, portuaires, etc.).

Les travailleurs sont en grande masse saisonniers (85 %) et ils s'aperçoivent que les tarifs anormalement bas du forfait sont décidés par une convention collective à la négociation de laquelle ils sont exclus. Leur mécontentement est contenu par l'espoir de participer un jour ou l'autre à l'organisation syndicale reconnue par l'entreprise.

Malheureusement ils s'aperçoivent bien vite que les patrons ont enfreint délibérément cette convention collective en organisant systématiquement du travail noir. Chaque nuit, à partir de 20 heures, le 1/10 environ du trafic total est effectué par du personnel clandestin (des enfants ou des invalides du travail) à un quadruple du forfait de base, lequel prix est directement et immédiatement versé par les transitaires concernés, de la main à la main.

Il n'en faut pas plus pour déclancher parmi la masse du personnel une vague irrésistible de sentiment d'injustice et de vif mécontentement.

Profitant de la proximité de la grève nationale du 6 décembre 1973 les occasionnels, mobilisant avec eux les permanents, décident d'une délégation devant les patrons pour signaler les points suivants :
— participation générale à la grève du 6 ;
— dénonciation du travail noir ;
— revendication pour une majoration du forfait à la tonne.

La réponse immédiate du porte-parole patronal est d'emblée encourageante, c'est-à-dire :
— engagement solennel pour la suppression définitive du travail noir ;
— paiement des jours fériés de Noël et du 1er de l'An ;
— et promesse de réponse pour le surlendemain à propos de l'augmentation du forfait.

Cette revendication fondamentale a été au cours de la semaine de négociations et de luttes qui a suivie, délibérément rejetée par les patrons. Ceux-ci ont réussi d'ailleurs a provoquer une division parmi le personnel en « offrant successivement : avancement de l'heure d'attribution de la prime panier et de la majoration de 50 % pour le travail de nuit.

Ces améliorations mineures ont eu pour effet de satisfaire suffisamment les permanents tout en laissant les occasionnels très mécontents de voir que l'essentiel qui motivait leur lutte était escamoté.

Par voie de conséquence la lutte continuât à l'initiative des seuls occasionnels, qui suivis de façon passive au début, furent lâchés ensuite par les permanents.

Le durcissement qui intervînt dans les deux derniers jours (grève des 11 et 12 décembre 1973) fût alors évidemment contrarié par cette attitude.

Le mouvement a échoué dans son objectif immédiat mais il a eu le grand mérite de faire connaître au sein des travailleurs saisonniers les raisons profondes de leur opposition au comportement patronal découlant de toutes les conjonctions du système qui déterminent leur exploitation sous la haute autorité des personnalités représentatives du pouvoir politique en place.

Ce système d'exploitation est basé sur la systématisation du travail de nuit (solution de facilité) au détriment de l'organisation rationnelle du travail de jour dans le but non avoué et non avouable de peser sur le forfait de base de façon que la journée normale de travail ne puisse avoir d'effets néfastes sur le marché du travail local. Il va de soi que la fraction de travail de nuit qui peut et doit être reportée de jour doit s'effectuer sans perte de la masse salariale, c'est-à-dire que le tarif de base doit être augmenté d'au moins 20 %, soit d'un franc la tonne.

Mais, tenant compte du fait que ce chantier s'est développé en quelques années de façon très empirique (extension au coup par coup des parkings et des voies ferrées) et avec de très mauvaises habitudes de travail, les patrons se sont bien gardés d'exiger de la S.N.C.F. une desserte suffisante et régulière de wagon dès le matin.

Tous les arguments qu'ils avancent pour éluder cette question sont faux. Ils prétendent que la S.N.C.F. est maîtresse chez elle alors qu'elle est à la merci des monopoles des transporteurs. Ils prétendent aussi que les cheminots refusent de travailler la nui, tandis que c'est tout le contraire : c'est la S.N.C.F. qui n'a pas mis l'équipe de nuit nécessaire sur cette gare où il n'y a que 30 % d'hommes de jour et un seul de nuit, pour un trafic de 500 000 tonnes capable d'un rapport de l'ordre de 4 milliards.

Lorsqu'on sait que chaque année, avant la campagne des agrumes il y a une concertation au niveau régional (préfet de région, directeur régional de la S.N.C.F., hauts fonctionnaires des douanes, représentants des transitaires, représentants des autorités espagnoles, etc.), on voit bien la volonté de répartir le travail de façon qu'il s'effectue, certes, mais dans des conditions anormalement dures pour les salariés. Cette volonté délibérée de faire souffrir inutilement les manutentionnaires n'a qu'un seul but : empêcher que d'autres corps de métiers puissent se prévaloir d'un tarif normal appliqué au Boulou pour obtenir des équivalences face à leur patronat.

En définitive le pouvoir et le patronat, jouant le jeu du chantage en faisant toujours planer la menace du déplacement du chantier à Figueres en font porter la responsabilité aux salariés à cause de leur combativité, mais ils se contredisent en affirmant qu'ils escomptent bien transporter le trafic journalier de pointe de 300 à 500 wagons. Pour nous, le chantier du Boulou ne doit pas servir de test à une organisation logique et rationnelle qui se ferait ailleurs.

Le projet à peine voilé de mettre à profit le régime franquiste pour mieux exploiter les travailleurs des deux côtés des Pyrénées sera déjoué par la combativité des travailleurs catalans, qu'ils soient d'un côté ou de l'autre des Pyrénées.

Comité d'action de grève du Boulou.

Décembre 1973 - Janvier 1974.

TURIS-TIFICACIO i URBANITZACIO A LA VALL DE QUEROL

Els quatre municipis de la Vall de Querol (Enveig - La Tor de Querol - Portà i Porter-Puigmorens) són ara arreplegats dins un S.I.V.M. (Sindicat Inter comunal a Vocacio Multiple) (1).

Quatre municipis, quatre batlles :

Enveig : Sr Priou, farmaceutic del poble, petit notable reaccionari.

La Tor de Querol : Sr Carles Churet, U.D.R. reaccionari, capità « au long court », retirat, successor del seu fill, el Dr Jaume Churet, pediatre a Perpinyà i batlle de 1965 a 1971.

Portà : Sr Pau Garreta, pagès.

Porter-Puigmorens : Sr Paul Boyé, industrial (textil a Seta (Herault), proprietari d'una residencia secundaria a Porter, instal.lat a la municipalitat per un « clan » familial, originari de Porter i que va saber aprofitar l'instal.lació d'una estacio d'esports de la neu : la familia Vives (el Sr Vives és un representant tipic d'aquesta burgesia autoctona que va neixer amb les implantacions turistiques... ; ara es al Consell Municipal l'amo i no el Boyé.

La Vall de Querol és una de les més boniques valls glacials pirinenques que tenim a Catalunya-Nord. Dés de l'Edat Mitjana fins el 1970 va esser una petita republica quasi autonoma de muntanyencs que tenia per capital l'actual veïnat de Querol (municipi de Portà) om existeix encara l'antigua casa de la Vall. La Vall gaudia d'un estatut similar al de les seves veïnes — les Valls d'Andorra que varen tenir la sort de tenir dos senyors... La Vall de l'Antic Regim, com a entitat politica, no comprenia Enveig i la seva Muntanya (els veïnats de Bena, Faners i Brangoli. L'any 1790 esdevingué un municipi... un dels més extesos de l'estat francés amb els nuclis de poblacio següents : Ayravals, St Pere de Cedrets, La Tor, Riutés, Quers, Salit, Cortvassill, Querol, Portà, Porter... A més de la Vall de Querol i dels seus afluents administrava — amb les valls d'Andorra — les jasses i muntanyanes de l'Alta Vall de l'Arieja (sense cap nucli de poblacions — trets d'uns quants orris pastorals...). Al llarg del segle XIX, pero, es desenvolupà un conflicte entre els pobles de l'Alta Vall fidels a una economia de tipus agro-pastoral tradicional i els de la Vall Baixa on l'agricultura es modernitzava i on havia aparegut un petit nucli commerciant i fins i tot industrial (La Tor) (2). Aquest conflicte fou resolt per la divisio municipal. L'any 1836 eren constituits dos municipis : la Vall Baixa amb el nom de la Tor de Querol (a mès de la Tor : St Pere de Cedrets, Ayravals, Salit, Riuters i Quers) i la Vall Alta que tenia per « capital » Portà ; Porter s'independentitzava i el municipi de Portà quedava limitat a Portà, Querol, Cortvassil i al Pas de la Casa « frances » a la frontera andorrana.

Al final del segle XIX la politica proteccionista d'en Méline arruinà la industria i el comerç de la Tor que vivia en gran part del trafic amb l'Espanya. Les families burgeses querolanes encara que continuien tenint — fins ara — arrels amb el poble varen invertir llurs capitals i es varen installar a Paris, Marsella, Tolosa, Barcelona : els Naudon, per exemple tenen sempre la casa pairal a la Tor, s'interessen a la vida politica (municipal sobretot), pero, si varen guardar la nacionalitat francesa, viuen a Barcelona on son al cap de fabriques textils...

Malgrat l'acabament l'any 1920-27 del ferrocaril transpirinenc Ax-les-Thermes - La Tor de Querol - Puigcerdà - Ripoll, va començar la decadencia dels pobles querolans, decadencia lligada a la de l'agricultura d'alta muntanya...

Abans, pero sobretot desprès la segona Guerra Mundial, s'instal.laren noves **activitats :**

— a Enveig i a La Tor, la Infancia Inadaptada (« Preventorium d'Enveig pels fills de ferroviaris, Centre de l'O.P.E.P. dels P.O. a la Tor pels joves « casos socials »),

— a Porter, sobretot en els Anys 1960, es varen desenvolupar les pistes d'esqui.

Els pobles del municipi de Portà — els desgraciats — quedaven exclusivament agricoles. No cal dir que la minua de poblacio del municipi Portà fou molt més important que la ja apreciable — dels altres municipis de la Vall.

Fins ara, pero, la Vall de Querol no va esser quasibé pas tocada pel turisme capitalista... El sector Infancia Inadaptada es controlat per organismes oficials (S.N.C.F. o bé l'O.P.E.P. que depen de la Educacio Nacional) i no hi han escandols com a altres llocs encara que es té de criticar amb força l'actitud dels directors cara a llur personal. D'altra banda, l'estacio d'esqui de Porter és controlada pel municipi (ell mateix dirigit per una burgesia turistica originaria de l'indret mateix) que efectua les inversions pel mitja de l'autofinanciament i de les subvencions atorgades pel Consell General... A mès Porter és més aviat una estació de turisme popular (nens de les escoles treballadors de la S.N.C.F., obrers de Tolosa...). Rés de comparable amb Font-Romeu, els « Pyrénées 2000 » de la SEMETA a Bolguera o fins i tot amb les Angles... Nogensmenys cal assenyalar compres de residencies secondaries per burgesos de Perpinyà, Montpeller i Tolosa (3). Fins ara doncs, cap projectes esbojarrat del tipus « Pyrénées 2000 » o « endegament del Puigmal ».

El President del SIVM de la Vall de Querol — el Sr Churet —, pero, té moltes ambicions... Té ambicions de mini-notable que vol, un dia, ocupar el carrec de Conseller General del Canto de Sallagosa. Per aixo li cal enfortir la seva posicio. La Tor no és Font-Romeu, ni Osseja, ni la Guingueta ni Sallagosa. Per aixo obra per la reunificacio de la Vall de Queroll sota la seva direccio. Li calia buscar arguments en el passat. El seu fill i predecessor com a batlle no va fer, publicant dos llibres sobre la historia de la vall. Li calia vencer l'hostilitat dels altres municipis, sobretot el de Porter. Proba de ferho gracies a una aliança privilegiada amb el nou batlle d'Enveig, el Sr Priou... La constitucio del SIVM és una primera victoria. Li cal imposar-se com un notable a nivell de tota Cerdanya. Ho fà privilegiant el « clan » de l'Ester, el batlle de Sallagosa i atacant el del Calvet batlle de la Guingueta (4). Tant el Calvet com l'Ester es pretenen hereus legitims del reaccionari terratinent difunt i comerciant de blats, de Santa Llocaia, Aris. Pero pel Churet es mes interessant esser amb l'Ester contra el Calvet quan es tracta de tornar obrir al trafic « internacional » la Carretera Departamental n° 32 que és el cami mes directe entre la Vall de Querol i Puigcerda pero que treuria una part de la clientela de passatge a la Guingueta. Pero per esser potent dins el marc del canto de Sallagosa, el SIVM de la Vall de Querol te qu'efectuar grans obres de prestigi es a dir, en els temps que vivim, obres turistiques...

Es aixi que en Churet va fer elaborar un esquema d'endegament urbà de la Vall de Querol. Si heu ben llegit es tracta d'**endegadement urbà !** El mapa es pot consultar a l'ajuntament de La Tor...
sis quilometres de llargada !

— Enveig i La Tor només constituiran una sola aglomeració :

— S'han previst zones d'urbanització en llocs increibles com a Dalt del veinat de Sant Pere de Cedrets prop del poble « Espanyol » de Guils de Cerdanya. Una d'aquestes zones ja és quasibé construida. Es tracta de la prop del veinat d'Ayravals. Cases lletjes prefabricades (Balency-Briard) pintades en un blanc andalus (o provençal !) que acaben d'amagar la magnifica esglesia romanica d'Ayravals.

— S'han previst zones turistiques « pesades » (a Porter, al coll del Puymorens) i « lleugeres » a l'Alta Muntanya a més de 2 000 metres d'altura ! Entre aquestes zones « lleugeres » cal mencionar la del Pla de Maurà a la Muntanya d'Enveig i la de l'Estany de les Pasgaderes a la vall del Campquerdós, affluent del riu Querol. La vall del Campquerdós era fins ara preservada de tota ocupació humana tret de les barraques pastorals... Aquesta vall amb els seus pics gegantins de Petraforca, d'Encorbs, de Roca Colom, on passa el caminot que amb dotze hores de caminar permet al muntanyenc d'anar de Portà fins Andora la Vella per la Portella Blanca d'Andorra on s'ajunten les tres fronteres estatals : francesa, espanyola, i andorrana... Aquesta vall encisadora, precisiosa risca doncs, gracies al Sr Churet, de ser endegada encara que « lleugerament » !

La Tor - Enveig i Porter-Puigmorens seran, segons aquest esquema els dos pols de desenvolupament i d'urbanització. Però els altres pobles el dissortat municipi de Porta ? Enguany la SNCF ha tancat la boniqueta petita estació del ferrocarril transpirinenc ! La Educació Nacional l'escola elementaria amb la seva classe única : ara en aquesta vall muntanyenca freda i gelada l'hivern la maïnada de 6 anys tindrà d'anar à l'escola de la Tor... 20 quilometres cada dia gracies a l'UDSIS d'en Gregory ! El consell municipal de Portà i al seu cap, el seu batlle, un honrat pagés cerdà, va dimitir per protestar contra les decisions de la SNCF i de la Educació Nacional. Acaben de matar Portà ! El sot-prefecte de Prada va dir al consell municipal demissionari de baixar a la sub-prefecture per provar d'arreglar tot això. Els consellers de Portà li varen respondre que Portà era tant allunyat de Prada com Prada de Portà... Es a dir que el SIVM de la vall de Querol aprofita sobretot a Enveig i a la Tor ! En Priou i en Churet tant se n'en foten de Portà. Porter, però, amb les seves pistes és més interessant. Pero, la municipalitat de Porter que va fer, **sola** sense l'ajuda d'Enveig i de La Tor, les inversions per crear l'estació d'esports d'hivern veu amb mala cara les ambicions d'en Churet i d'en Priou. Per raons diferents Portà i Porter no tenen rés a guanyar amb el SIVM i els seus projectes d'urbanització que es farien al « profit » quasi exclusiu de La Tor i d'Enveig (o més aviat al profit d'uns minis-notables) ! Tot això es encara un projecte. Poca cosa és realitzada. Cal constatar que uns quants « apprentis-notables » que afavoreixen l'implantació d'un turisme capitalista tot son a punt de sacrificar per realitzar llurs ambicions. De moment el SIVM de la Vall de Querol sembla que sigui ben malalt (5) i que el Churet i el seu aliat de circumtancia — el Priou — tingui unes quantes dificultats per imposar-se en l'escena de la politica corcada dels notables cerdans gracies a la realització de projectes demencials que acabarien de destruir la bellesa d'aquesta famosa vall pirinenca sense procurar feina i facilitats als habitants (sobretot els pagesos !) que tenen el coratge de quedar s'hi.

---

(1) Hi han SIVM a Cerdanya « Francesa » : La Vall de Querol, Sallagosa i la Guingueta (Bourg-Madame).

(2) A la Tor aparegué una burgesia comerciant que actuava de Paris a Madrid i de Barcelona a Bordeus i Marsella. Entre aquestes families burgeses querolanes : els Naudon, els Ramonatxo...

(3) El veinat de Bena (municipi d'Enveig) va esser comprat i restaurat quasibé tot per intel.lectuals i universitaris parisins mistics que s'hi venen retirar de quant en quant i fer reflexions metafisiques...

(4) El Calvet i l'Ester, aquests dos mini-notables cerdans adversaris d'uns dies a les ultimes eleccions cantonals son dos titelles del Gregory que sap ben bé utilitzar l'un contre l'altra.

(5) Com també el de Sallagosa. Llo amb el seu jove batlle (un Pagès !) Robert Autonés i Eïna resisteixen a la bulimia de l'Ester. Consa crarem un altre article al **SIVM de Sallagosa !**

L'INFAMIA DE VILAFRANCA DEL CONFLENT

VILAFRANCA, capital de l'antiga vegueria del CONFLENT és probablament l'unica ciutat d'EUROPA on hi hagi l'exposició del crani d'un supliciat. S'ageix d'un crani qualsevol que van trobar al cementiri del municipi i que han atribuit al primer consul de VILAFRANCA Francesc SOLER que va ser matat pels franximans l'any 1674 i el 20 d'Abril (segons SANABRE, in « Resistència del Rosselló a incorporar-se a França ») amb el motiu que no havia denunciat la insurecció contra la tirania francesa que radicava en la seva vila.

La municipalitat — de dreta — que desança de les ultimes eleccions municipals impera a VILAFRANCA se va llançar dins una empresa de reconstitució històrica un xic a l'estil d'Hollywood per mor d'atreure els turistes. La renovació del patrimoni arquitectural particularment ric d'aquella ciutat emmurallada feta dins aquell esperit només podia tenir com a conseqüencia una tal barbaritat. El rètol diu : « Tête de François SOLER, consul de VILLEFRANCHE lors de la conspiration proespagnole de 1674, consul qui n'a su s'occuper ni du roi, ni de la patrie, ni de lui-même a ainsi reçu à juste titre le juste châtiment de conspirateur puisqu'il était au courant et n'a pas révélé. »

El 20 d'Abril 1974 serà doncs el tricentenari de l'execució d'un patriote català. L'E.C.T. proposa a tots els patriotes catalans que se constitueixi un COL.LECTIU PER L'ACTE D'HOMENATGE A FRANCESC SOLER EN L'AVINENTESA DEL TERCER CENTENARI DE LA SEVA EXECUCIO PELS OCUPANTS FRANCESOS.

PEUPLES EN LUTTE A PARIS

A plusieurs reprises le C.R.E.A. et l'E.C.T. ont été associés à d'autres groupes politiques des minorités nationales de l'hexagone, pour des prises de position, communiqués, tracts communs, participation ou organisation de manifestations.

Le plus souvent les contacts ont été établis entre ces groupes par le Comité de Coordination des Peuples en Lutte (C.C.P.L.) de Paris.

Ce qu'est le C.C.P.L.

Le C.C.P.L. est apparu à l'initiative de militants des diverses minorités qui vivent et travaillent à Paris et se trouvent de ce fait confrontés à ce problème particulier : comment agir efficacement lorsqu'on appartient à une organisation politique axant principalement son travail sur le pays.

L'idée de réunir les efforts de tous ceux qui se trouvent dans la même situation — dans la jungle de Paris — était simple et claire. Elle n'est pourtant pas sans poser un certain nombre de problèmes.

1) Etant donné la tradition de centralisation, on pouvait craindre qu'un tel groupe n'apparaisse comme une tentative de création d'un parti français des minorités, ce qui serait une véritable monstruosité (*). Il

---

(*) Erreur dans laquelle sont tombés les brumeux fédéralistes avec leur tentative de présenter un candidat des minorités à l'élection présidentielle de 1965.

s'agissait donc bien de coordonner à l'étranger — c'est-à-dire à Paris — les activités de militants dont les directions politiques se trouvent au pays.

2) Ce principe étant admis, il ne pouvait donc s'agir de créer une direction centrale des minorités ou un cartel d'organisations, puisque par définition, si dans certains cas on peut envisager la création d'une telle direction centrale, celle-ci ne peut se constituer qu'à partir des centres et non à partir de groupes d'exilés et encore moins à Paris.

C'est pourquoi le C.C.P.L. a pris la forme d'une association loi de 1901, se fixant pour but de populariser d'une part dans la région parisienne et plus largement en France (au sens de nation et non d'Etat) tous les problèmes des nations de l'hexagone, problèmes culturels, économiques, politiques.

Cette association regroupe, à titre individuel, des exilés des différentes minorités nationales : Basques, Bretons, Catalans, Corses, Occitans, qui soumettent à leur organisation politique nationale des propositions d'action commune que celle-ci entérine ou non.

Les principales manifestations et prises de position à l'origine desquelles se trouve le C.C.P.L. sont les suivantes :

— 5 peuples chantent leur lutte à la Mutualité en 1971.
— Tract commun sur les vacances en juillet-août 1972.
— 5 peuples chantent leur lutte en 1972.
— Tract commun et participation commune à la manifestation du 1er mai 1973.
— Contacts divers permettant aux différentes minorités d'être associées aux initiatives de l'une d'entre elles, par exemple : Montségur, Aberi Eguna...

Il s'agit donc principalement d'affirmer la présence à Paris d'un mouvement des minorités nationales et aussi d'assurer une certaine coordination entre les différents mouvements dans la mesure où Paris est un lieu de contact privilégié.

L'action du C.C.P.L. apparaît donc comme utile quoiqu'elle soit encore très limitée. La principale faiblesse réside dans le fait qu'il n'est pas en liaison organisée avec les diverses communautés des minorités nationales vivant dans la région parisienne. Il est parfaitement juste que les divers mouvements nationaux aient leur propre organisation à Paris, il serait cependant souhaitable que les efforts puissent être conjugués, ce qui démultiplierait les efforts ne serait-ce par exemple qu'au niveau de la diffusion des presses nationales.

Enfin et surtout, le C.C.P.L. se heurte au problème de la participation à la lutte politique sur Paris même. Dans la mesure où ses membres vivent et travaillent à Paris, il ne peut être question pour eux, de rester en dehors des mouvements de lutte sur leur lieu de travail et de résidence. Le problème n'est d'ailleurs pas spécifique aux membres des minorités nationales de l'héxagone, c'est celui de tous les immigrés.

C'est pourquoi le développement du C.C.P.L. semble tributaire de trois éléments.

1° L'organisation de la coordination internationale des mouvements des minorités nationales, au niveau de l'Europe Occidentale par exemple, et ce à partir des centres nationaux.

2° Une clarification en ce qui concerne la place des luttes de libération nationale dans la lutte de classe au niveau national et international.

La définition du rôle des groupes d'immigrés dans le processus révolutionnaire en France.

Ces questions ne sont certes pas nouvelles. L'intérêt du C.C.P.L., en dehors de son action de popularisation des luttes des minorités nationales, serait de contribuer à les poser en termes concrets.

R.S.

LA PARAULA AL CANTAIRE ROSSELLONÈS PERE FIGUERES

Hem encontrat en Pere FIGUERES mentres podava una vinya en el camp del vent prop de PONTELLA. Vet aci el que ens ha dit :

La F. — Es que nos podries parlar un xic de tu ?

P.F. — *Son vinyater. Treballi amb mon pare. Fa set anys que hi son. I me vull estar a la terra perquè és un mestier que m'agrada. També son lligat en el meu pais per diverses raons. M'agradaria pas de treballar a PARIS o LION. Un mestier o un altre m'agradaria pas d'ho fer. Es pas que tingui por d'ho fer. No si me cal fer un altre mestier per poc que sigui en el meu pais ho faré. Mes tinc un mestier, el guardi.*

La F. — Bé aqui a PONTELLA quants joves del teu atge de quaranta anys i menos fan aquest mestier. Quants han marxat d'aqui ?

P.F. — *Bé aqui hi ha hagut un exodi rural que s'ha posat hi ha sis anys ; quan la terra anava pas bé ; el vi se venia pas ; l'enciam tampoc ; tot anava mal ; els joves han decidit de deixar el seu pare i la seva mare*; han marxat sigui al P.T.T. sigui a la S.N.C.F. o les duanes o altra cosa. Crec que a PONTELLA sus de vint joves, divuit que han marxat.*

La F. — Nosaltres te coneixen a través de la cançó catalana. Com t'hi vas posar ?

P.F. — *Abans m'envisavi pas que la meva llengua era el català perquè parlavi sempre el francès. Una nit vam anar a escoltar el Grup d'Accio Cultural Guillem de Cabestany a ALENYA i amb el meu germà varem amenar la guitarra sense sapiguer si jogariem o no. Encabat la vetllada varem jogar nosaltres i el Grup Guillem nos va parlar i tot aixo va venir poc a poc. I vaig fer partida del Grup i més cantavi, més estudiavi el català m'envisavi que aquesta llengua descuidada dels joves, i hasta dels vells de cop que no*

sabien ni llegir ni escriure el català i jo tampoc, pero ara son après — tot sol — faig faltes com tothom més poc a poc pensi que hi arribaré.

La F. — Quan has vingut a ALENYA, ja tenies unes cançons en català ?

P.F. — *Si doncs xo era antes de fer el servei militar. Ja tenii idees un poc... d'esquerra diguem. Quan vaig tornar del servei militar vaig decidir de me decidir dins la meva vida. I vaig agafar llibres catalans. El primer llibre que vaig agafar era « l'Oliveda » que ja havii llegit una mica — d'En Joan AMADE — Vaig descobrir dins els poemes de l'AMADE la veritat de les coses ; i la veritat de jo mateix. Me son descobert dins els poemes de l'AMADE.*

La F. — Hi han cinc o sis joves rossellonesos que ara canten amb guitarra dins aquell moviment de nova cançó. Quin és el teu parer, la rao d'aqueixa redescoberta de la llengua propia ?

P.F. — *Pensi que aquesta llengua descuidada de la majoritat del país català sobretot del Rossello, sobretot dels joves ha intensificat una fé dins uns quants joves : el Grup Guillem de Cabestany. Probem de donar una rao a la nostra llengua i de la fer conèixer en a la gent que la coneixen més que la volen pas viure aquesta llengua.*

La F. — Quin és l'impacte del Grup Guillem en el poble ?

P.F. — *L'impacte principal és de fer conèixer la poesia rossellonesa i en segon plà la llengua per ella mateixa.*

La F. — Vull dir : és que quan organitzeu una vetllada hi vé gent ?

P.F. — *Si hi ha força gent que hi venen. Més el que voldrii és que tothom pogués llegir, pogués escriure el català. A escola també. Una llengua com el català al Rossello tindria de ser estudiada.*

La F. — Penses pas qui hi han problemes més importants que el de la llengua. El problèma de poguer viure aqui. Com ho veues ?

P.F. — *Si vivim en català i si parlem pas en català és pas la pena de se dir català.*

La F. — A què servirien catalans que parlin català a PARIS si en aquesta terra hi poden pas viure ?

P.F. — *Si hi ha un exodi. Quedem fora tres o quatre en el poble. El que caldria és que poguessim treballar dins el nostre pais amb una llengua, doncs ser autonomes.*

La F. — Quins son els problemes del camp ?

P.F. — *Si els joves se'n van és que tenen pas treball i son pas prou pagat.*

La F. — Quan guanyes, tu ?

P.F. — *Jo treballi amb el meu pare i me dona 200,00 Frs cada setmana. I son allotjat. Un obrier agricol per exemple guanya 180,00 Frs per setmana. Un pobre obrier si tenia el seu minyo el podria pas fer treballar amb ell. Hasta si prenia vinyes a mitja o al terç, podria pas perquè seria massa imposat i tindria problemes de fer veremes, tindria problemes de llaurar, tindria de fer « emprunts » al Credit Agricole — La banque pour les paysans c'est la banque la plus chère. Es dificil de se llançar dins aquest mestier perqué cal massa sous i cal ser ajudats. Si, hi han organismes : C.D.J.A., Jeunes agriculteurs et autres. Si son bons dins una certena manera mes favoritzen tambe quatre gats. Es pas normal coses aixi ; pot pas ser.*

La F. — Quan els agricultors fan manifestacions se diu que espontaneament se posen a parlar català a devant dels C.R.S. ?

P.F. — *Quan crides darrera un cavall perquè avança pas, quand crides darrera un mainatge perquè fa pas lo que voles o que crides davant d'un C.R.S. si ets català crides amb lo que és teu.*

La F. — Es que se podria pas dir que vosaltres amb la guitarra feu el mateix ?

P.F. — *Quan cantem cridem pas. Ho diguem amb les poesies pero les paraules pesen, i si les saben escoltar pensem que ho entenen.*

COMMUNIQUÉ E.C.T. : CATALUNYA PALESTINE

COMMUNIQUE DE PRESSE DE L'ESQUERRA CATALANA DELS TREBALLADORS (E.C.T.)

CATALUNYA-PALESTINE

Depuis la reprise de la bataille au Moyen-Orient la propagande bourgeoise et impérialiste se déchaîne au service de la cause sioniste impérialiste.

L'ECT tient à affirmer sans ambiguïté son soutien à la juste lutte des peuples arabes pour la libération des territoires occupés par l'agresseur sioniste, son soutien à la résistance palestinienne, son soutien aux révolutionnaires palestiniens arabes et juifs emprisonnés par l'Etat fasciste et théocratique d'Israël, pour avoir mené la lutte des classes sur une base prolétarienne.

Pour nous, Catalans du Nord, la lutte des peuples arabes et du peuple Palestinien est exemplaire à plus d'un titre :

— En premier lieu parce que l'histoire du prétendu « Etat d'Israël » est révélatrice des conséquences d'une interprétation idéaliste et coupée de la réalité de la question nationale, et du droit inaliénable des peuples à l'autodétermination. Au nom du « peuple junif », concept religieux identique à celui de « peuple chrétien » ou « peuple musulman », les sionistes, reprenant les théories les plus racistes, ne reconnaissent la citoyenneté du prétendu « Etat d'Israël » qu'aux adeptes de la religion juive, nés de mère juive.

Ils construisent une société d'exploitation non seulement des masses arabes mais également des Juifs orientaux (originaires des pays arabes), société placée au service direct de l'Impérialisme U.S.

— En deuxième lieu, la lutte du peuple Palestinien prouve que les seules solutions justes à la question nationale apparaissent au cours des luttes de masses par l'application concrète des principes dégagés au cours de son histoire par le mouvement ouvrier.

Les grandes puissances, l'ONU, se sont toujours employées à maintenir l'injustice et les tensions en Palestine, carrefour stratégique du Moyen-Orient et du pétrole.

Les régimes fascistes, sionnistes et réactionnaires arabes comme celui de Hussein en Jordanie, s'entendent également à maintenir leurs pouvoirs sur les peuples de la région par la violence et la militarisation.

C'est seulement avec l'organisation du mouvement de Libération Nationale Palestinien, avec le passage à la lutte de masse politique et militaire, que se dégage la solution populaire et révolutionnaire aux injustices entretenues par le capitalisme et l'impérialisme, c'est-à-dire le projet de « Palestine Laïque et Démocratique », où vivront sur un pied d'égalité, Arabes, Juifs et Chrétiens, indépendamment de leur langue ou de leur religion.

— En troisième lieu, parce qu'elle démontre que la lutte pour la libération des nations dominées est inséparable de la lutte de classe, qu'elle en est une des formes et un stade, que, menée suivant une ligne juste elle débouche sur la lutte anticapitaliste.

Ainsi, Palestiniens arabes chassés de leur terre, Juifs rescapés des camp de la mort nazis, manipulés par les dirigeants sionistes et utilisés comme agents de l'oppression nationale et capitaliste sur leurs frères de classe arabe — bien que s'affrontant encore souvent — commencent à s'unir. Le procès d'Haifa le prouve : l'Etat fasciste sioniste a condamné à de lourdes peines de prison 33 militants communistes marxistes-léninistes juifs et arabes, accusés de s'être organisés sur des bases prolétariennes pour détruire les structures étatiques fascistes d'Israël.

— Enfin parce qu'elle permet au peuple travailleur de Catalogne-Nord de mesurer qui sont ses amis et qui sont ses ennemis.

Lorsque Mitterand serre la main de Golda Meïr à Strasbourg, il choisit son camp : celui de l'impérialisme, de l'impérialisme US, comme de l'impérialisme français. Lorsque Alduy vole au secours du camp du plus riche et soutient Israël en faisant risette aux américains, cela prend toute sa signification présente et à venir en Catalogne-Nord dominée — surtout à la lumière du passé « Algérie Française » du notable social-capitaliste.

A l'heure où les deux super-puissances imposent leur cessez-le-feu en dépit du droit des peuples et de leurs sacrifices sur le champ de bataille, à l'heure où des rumeurs persistantes font état à la fois de la reconnaissance de l'Etat sioniste par les bourgeoisies arabes et de l'organisation d'un Etat croupion Palestinien-Cisjordanie, l'ECT solidaire de la lutte de libération nationale du peuple Palestinien, solidaire de la lutte des Juifs anti-sionistes, pour la création d'une palestine Laïque et Démocratique, réaffirme dans l'épreuve son soutien total aux peuples arabes, au peuple palestinien et à son avant-garde armée, la Résistance Palestinienne.

ARTHUR CONTE, L'O. R. T. F., EL ROSSELLO

Primer cal situar l'esdeveniment al nomenament de l'Arthur Conte el mes de Juny del 1972.

L'escàndol de la publicitat clandestina que va posar de manifest l'escàndol de la televisió va provocar uns certs canviaments en aquest organisme que si molts diuen que és un estat dins l'estat, és més aviat una particula molt important d'un estat totalitari.

En aquest sentit es situa la televisió i el rol importantíssim que aquesta està jugant en la nostra societat.

Avui assistim a un desenvolupament grandiós dels mitjans de comunicació tals com la ràdio i sobretot la televisió.

Cal pas donar xifres per demostrar que la gran majoria dels habitants dels països més o menys desenvolupats miren la televisió i que per la influència que té en el subconcient i en el concient, fa d'aquest aparell quadrat, aparentment inofensiu i que ens distreu a les hores d'esbarjo quan vellem tota una mena de presentadors fent el pitre.

En Marx ens va dir que la ideologia dominant en una societat era la de la classe dominant. Es pas aqui de demostrar el paper de l'estat en la societat burgesa.

Doncs la ideologia que ens transmet la televisió és la ideologia de la classe dominant és a dir de la burgesia i això qualsevolga que sigui el tipus d'emissió, des de la publicitat fins a les informacions passant pels films, programes de varietats, etc.

La televisió és doncs una eina transcendantal en la societat en la qual vivim o moderna al servei de la burgesia, el mateix Arthur ho ha dit en la conferència de premsa que va fer després de la « demissió » : la televisió juga un paper molt important en la democràcia.

La televisió manté els membres d'una mateixa familia callada, construint un mur entre ells i impedint tota conversa, difusa una ideologia ben precisa, impedeix la gent de veure altra cosa, ens fa estar com estaquirots davant d'un boci de fusta o encara de plastic sense cap estètica.

Ademés per a nosaltres catalans, la televisió difusa una cultura que ens és totalment estrangera, la cultura francesa, i oblida totalment la nostra de cultura, la del poble, la cultura catalana. Podem pas oblidar la influència quasi decisiva que ha tingut en les joves generacions perquè deixin de parlar el català.

I tot això perquè ?

Per explotar-nos i oprimir-nos millor. Ben adormits i idiotitzats per ella ens deixem fer.

Amb la informació deformada creiem que tot va bé i que els nostres problemes tan sols son nostres i que només ens arriben a nosaltres és a dir que intenta individualitzar el poble afí que nos fagi el lligam amb els problemes reals que planteja la lluita de classes.

Naturalment l'Estat Francès deixaría pas una arma tan important en mans de gent que en podrien fer « mal ús ». Cal doncs controlar l'O.R.T.F., cal vigilar tot el que s'hi fa, i de ben a prop.

Però la corrupció del règim també ha arribat a l'O.R.T.F. i això ha donat a conèixer l'existència d'un problema de la televisió.

A la fi de la primavera del 1972, la crisi era al més amunt. Ningú volía encarregar-se d'un organisme tan explosiu (tot hi era per desprestigiarse).

Un bon dia a la surpresa general vem aprendre que el nostre « compatriota » Arthur Conte era nomenat P.D.G. (o a la Pedegeria) de l'O.R.T.F.

El nostra Arthur va pensar en una bonica promossió. I així ens va prometre una televisió d'un gènere nou, una televisió per a tots els francesos sobretot a nivel de la informació i també, ho cal pas oblidar, que seria una televisió de la joia. Efectivament ens va fer ben bé riure quan va cantar amb en Charles Trenet, en català naturalment, la Bepa, Volem pa amb oli, etc., i... d'un tret dos perdals. Així havia fet programes en català tal com se li havia demanat al moment del seu nomenament. Qui li criticaria ara de no fer emissions en català, car no solament les feia per a nosaltres sinó també per a tots els francesos. Durant aquest temps la crisi va ser camuflada sota la joia de l'Arthur. Ningú en va parlar més, tot resolt. L'Arthur amb les seves trambanades ho feia oblidar tot ! (Potser és el que es pensaven) però el control, cada dia més estret, de la televisió pel govern era evident.

Ademés pocs mesos després del seu nomenament se li va imposar un ministre de la informació, un tal Sr. Malaud, un ultra reaccionàri. Sembla que el govern no tingui gaire confiança amb aqueix home que riu tant. L'Arthur ho va pas apreciar gaire, no a nivell ideològic ni de la funció de la televisió, sinó perquè volia governar tot sol, volia ser l'unic rei car amb aquest « poste » se va creure més que en Pompidou.

Però oblidem pas que durant aquesta època assistim a la feixització de la televisió. Recordem que la Lliga Comunista va pas poder tenir dret a la paraula durant la campanya electoral malgrat que les formalitats havien sigut respectades. Es va refusar la ràdio i ben segur la televisió als candidats catalans. Els programes eran i son cada dia més reaccionàris, la informació sobre Lip ha sigut escamotejada i deformada i així quan no oblidaven de parlar de la realitat ; la informació sobre els esdeveniments de Xile van ser quasi sempre oblidats i d'una manera malhonesta, etc., per no parlar de la informació en general.

Sobtadament a la fi d'Octubre en Conte és foragitat !
El rei va pas voler creure i els intents d'En Pompidou d'explicar-li que no sera pas un rei sinó un simple gosset fidel a l'amo (Pompidou).
Res de tot això va dir en Conte ! (i en Malaud va voler destronar el reiet).
Siguem pas tan dolents i pensem més aviat que el ritme de feixització d'en Conte ha pas sigut tan gran com el del govern.
La crisi esclata. L'Arthur fa una conferència de premsa i declara que havia volgut defensar la democràcia en la qual la televisió juga un paper molt important, que havia volgut mantenir una televisió per a tots els francesos contra la voluntat del govern de fer una televisió de la meitat de França contra l'altra meitat (sic) !!!
L'Arthur, defensor de la democràcia ?
Què cal veure en els nostres temps !

Res de tot això : L'Arthur és un arribista molt fi i comença de sentir d'on bufa el vent il abans que l'U.D.R. s'ensorri i amb ella, ell, ha volgut canviar de camisa i n'ha utilitzat la televisió.
Sembla doncs que en Conte volgui passar a la oposició. Potser, d'aqui poc el veurem tornar adherir al Partit Socialista del qual va ser secretàri departemental a finals dels 50 i a primers dels 60 fins a la sera expulsió, recordem-ho.
En Conte pot ser un pió per la oposició contra el govern car sap moltes coses sobre l'O.R.T.F. i potser vol jugar aquest nou paper de promoció politica. La trobada que ha tingut amb en Mitterand poc abans de la seva expulsió, no aniria pas en aquest sentit ?
Això és politica-ficció encara que pas tan. Però res fora d'estranyar d'el veure tornar a la vida politica rossellonesa com un notable més afí de poder afegir una C al GAP (Grégory-Alduy-Pams). El sol problema a resoldres és de saber on posarem aqueixa C.

VERNET DELS BANYS ENTRE DOS ESCANDOLS :

1 - EL "COL.LEGI" DIT HOSTALER

2 - LA POSSIBLE IMPLANTACIO DE DENAIN-ANZIN

I - ESTIENNE I DENAIN-ANZIN

El Sr Léopold Estienne, enginyer «·jubilat» del trust Denain-Anzin, regna com a batlle sobre Vernet-dels-Banys.
L'antic « paradis del Pirineus » no ha oblidat que fan uns 70 ans era el lloc de « rendez-vous » termals de tota l'aristocràcia anglesa i europea. Hi venien el novel.lista, ideoleg de l'imperialisme i del colonialisme britànic, Rudyard Kipling, el Princep de Gal.les, la Reina Mare i tota una colla de lords reaccionaris que es refrescaven llurs cugots, amb la neu i el gel que els pobres vailets catalans de Vernet anaven, amb una matinada, buscar a les conques del Canigó.
Peró després de 1914 va començar la decadencia del « Paradis del Pirineu ». El tràgic aiguat de 1940 el va matar definitivament. Després de 1945, peró, Vernet va aprofitar de la vinguda de tota una clientela de petits « rentiers » o jubilats pagats per la Seguretat Social. Fins avuí, aquesta va financiar el turisme de Vernet que ha pogut sobreviure i fins i tot prosperar, explotant aquest tipus de clientela. Vernet, peró, ha perdut tot prestigi. La séva hostalaria és de qualitat mediocre, tot just adaptada als gustos de la clientela de la Segona Post-Guerra.
Elegit Batlle l'any 1971 en Leopold Estienne, batlle adherit a la U.D.R., és un home « nou » que preten tenir una politica « nova ».
És ell que afavoreix ara les prospeccions del Trust Denain-Anzin que busca Spath-fluor en el terme municipal de Vernet. Home del Trust, l'Estienne « té » una política minera que només consisteix a lliurar, si això és « necessari », terrenys als seus « antics » amos. Denain-Anzin s'ha apoderat ja de la quasi-totalitat del municipi d'Escaro. Té mines prop del Veinat de Torrent (municipi de Saorra). Busca Spath-fluor en els termes municipals de Fillols, de Cornellà de Conflent. L'explotació minera, estil Denain-Anzin és una explotació tipicament capitalista. Busca només la rentabilitat·: treure la més gran quantitat de mineral amb el minimum de temps, tot destruint els pobles (cf. el veinat d'Escarro d'Amunt) i el paisatge. A més l'explotació minera no significarà pas mai l'industrialització de la comarca. El minerai tret de la terra conflentesa servirà a l'industria quimica del Nord de França o d'Alemanya. D'altra banda, amb la destrucció del paisatge, compromet el desenvolupament del turisme en els municipis concernits.

II - EL "COL.LEGI" HOSTALER DE L'ALEPFA A VERNET

Vernet viu dels records del seu passat d'estació turistica de fama internacional amb una hostalaria prestigiosa. La seva municipalitat U.D.R. proba — encara que sigui contradictori amb l'implantació de Denain-Anzin i de les mines de spath-fluor — de fer reviure aquest passat. Aixi va obtenir que l'ALEFPA instal.lès aqui el seu « Col.legi » hostaler.
Que és l'ALEFPA ?
L'ALEFPA obria, el 15 de Setembre de 1972, el Col.legi Hostaler. La municipalitat Estienne va facilitar la seva implantació en terra conflentesa. La Educació Nacional li va regalar els locals de l'antic C.E.T. que donava una formació professional (electricitat...) als fills del Conflent, de la Cerdanya i dél Rosselló. L'ALEFPA (Association Laïque pour l'Education et la Formation Professionnelle des Adolescents), és una associacio regida per la llei de 1901. Preten tenir « buts non lucratifs ». Per un decret de l'11 d'Abril 1973, firmat pel Messmer i pel Marcellin va esser reconeguda « d'utilité publique » (1). El seu fundador i President (un antic institutor, antic secretari de la secció del Nord del S.N.I. i antic membre del B.N. d'aquest mateix sindicat), és Raymond Allard, batlle-adjunt de Lille, conseller de Comunitat Urbana, president de l'Ofici Municipal de la Joventut de la Ciutat de Lille i de l'Ofici Municipal dels Esports.
Aquest notable social-démocrata hauria sigut exclos, segons noticies que hem tingut, del P.S. després de les seves posicions contraries al Programa Comu, al moment de les Eleccions Legislatives de 1973 !
En el Bureu i en el Consell d'Administració de l'ALEFPA trobem :
- personalitats municipals i generals dels departaments on és implantada,
- metges, enginyers, funccionaris de la Salut Publica, de la Educació Nacional,
- delegats d'organitzacions d'ensenyants com la F.E.N., el S.N.I. (aquestes organitzacions que no són gaire d'acord amb l'evolució actual de l'antic sindicalista Allard podrien treure llurs delegats del C. d'A. de l'ALEFPA), la M.A.I.F., la M.G.E.N.

L'ALEFPA, petita associació implantada només el departement del Nord, l'any 1959, és ara la més gran associació per la Infancia Inadaptada a l'Estat Francès. Té 20 establiments repartits entre 5 departements : el Nord, l'Yonne, la Creuse, l'Alta Marna i els Pirineus Orientals.

L'ALEFPA AL ROSSELLO

El Rosselló és una zona d'implantacio de cases per malalts i d'establiment per la infancia inadaptada (el cel, el sol, el clima... coneixem la canço !). L'ALEFPA s'hi va instal.lar el Primer de Setembre de 1969 quand va agafar la « Perle » i el « Joyau » cerdans d'Osseja, aquests horribles edificis de betó que els cerdans n'en dieuen la « Merda » i el « Monstre ». Aquests edificis eren inocupats. Llur destinacio primitiva era d'esser un sanatorium per tuberculosos. Pero com el nombre de « tubars » a tenia tendencia a disminuir a l'estat francés quan varen ser acabats no tenien més utilitat. Els consells generals dels Pirineus Orientals (i més aviat el senador-batlle de Tuïr, l'inefable Lleo Joan Gregory, « botxi » ben conegut del poble català), de l'Auda i de l'Alta Garona, notable social-democrata corcat) havien financiat la construccio d'aquests edificis. Els varen cedir per un franc simbolic a l'ALEFPA que hi va instal.lar dues cases per joves malalts (astme, rumatisants, cardiacs...).

Tenim noticies de l'ambient que regnava i continua regnant a Osseja sota el regne dels dos fills Allard (que han comprat una magnifica casa a Lloret de Mar. Preguntem : com han pogut comprar-se aquesta casa de 90 milions d'antics francs amb llur salari — encara que sigui prou substancial — d'empleats de l'ALEFPA ?). La mainada hi va agafar pulls. Una minyona es va gitar del sisé pis : l'ambient de la « Perle » no li permetia d'espellir-se. Osseja és a prop de les estacions d'esqui i el preu de jornada d'un pensionari pagat per la seguretat social és de 100 f : l'any passat aquesta mainada només han anat dues vegades fer esqui ! A la « Perle » els Cerdans que hi treballen hi son sobre-explotats. Els fills Allard persegueixen els sindicalistes de la C.G.T. i de la C.F.D.T. Els mestres de la Educacio Nacional hi troben moltes dificultats com també uns metges...

Osseja, pero, no era suficient per satisfer la bulimia alefpiana. Li cal més cases. Aixi ha obert el « Col.legi » de Vernet. Al mateix municipi té el projecte d'agafar una casa per infants (els « Marmousets »). Vol implantar-se en terra vallespiriana, i Prats de Mollo, on vol obrir per l'any 1974 una casa per la « reeducacio i la reinsercio social » dels joves toxicomanes !

Existeix un « Comité interregional Languedoc-Roussillon - Midi-Pyrénées » de l'ALEFPA on trobem entre altres, l'Eeckhoutte de Tolosa, el Gregory, el Foulquié (Batlle d'Osseja) i... l'Estienne, el podrit que regna sobre Vernet !

L'ALEFPA a VERNET : ESCANDOL AL 'COL.LEGI'

L'escola hostelera de l'ALEFPA existia ja a Osseja, l'any escolar 1971-1972 (Pavillon de la Vanera de la Perle). El Setembre 1972, com ho hem dit més halt, obria, com a establiment autonom, a Vernet-dels-Banys. Agafà el nom de « Ecole Hôtelière du Roussillon : Etablissement socio-éducatif ». L'ALEFPA va comprar i renovar un antic Hostal de l'avinguda del Termes per allotjar els pensionaris i instal.lar els bureus i altres locals administratius i educatius. Els locals de l'antic C.E.T. regalats per l'Educació Nacional es van afegir a aquest edifici. A mès l'ALEFPA va comprar per 45 milions d'antics francs una magnifica vil.la en la qual va efectuar segons informacions donades per ciutadans de Vernet, 10 milions d'antics francs d'obres. Aquesta casa, voltada d'un grand parc, es « l'habitació de funció » del director del Col.legi.

L'Establiment de Vernet-dels-Banys, és segons l'ALEFPA « socio-éducatif ». Pot rebre xicots de 13 à 19 anys que son casos socials : « pupilles » de l'Estat, orfes, pré-délinquënts, xicots en perill moral, desequilibrats al nivell de la familia... Pot rebre també xicots que tenen una motivació per les professions hostaleres (3). Aquest any escolar 1973-1974 hi han uns 110 xicots que per mès de 50 % venen dels departements del « Nord ». 8 només venen dels Pirineus-Orientals. N'hi han uns quants de la Réunion.

El Setembre 1972 quan va obrir l'establiment, s'instal.lava a Vernet el director designat per l''ALEFPA, un tal Jacques Galmiche. Aquest senyor preten haver treballat com a professor del técnic dins un « grand bahut de la Région Parisienne »... Peró sembla que ignora tot de la Educació Nacional. L'any passat, quan va arribar a Vernet ignorava el que son la M.A.I.F., la M.G.E.N., mutuals ben conegudes de tots els ensenyants de l'Estat Francès. Enguany va pretendre que ell, quan treballava en aquest « grand bahut de la Région Parisienne », feia un « emploi du temps » amb dos o tres dies : un censor, un « surgé » o un « principal » de col.legi o d'institut sap que l'elaboració d'un « emploi du temps » agafa una bona part de les vacances d'estiu !... Peró el Galmiche, ell, ho sap fer amb dos o tres dies !?!?!?!?...

Al mateix temps que en Galmiche, arribava a Vernet, només com a secretari, una dona de 25 anys, originaria de Perpinyà i casada amb el Professor de cuina, la Sra M.A. Geli. Aquesta dona tingué aviat poders immensos dins l'establiment i esdevingué — encara que no tingués el titol — sub-director (La Geli havia treballat ja a la « Perle » d'Osseja on havia après molt de pressa com agafar poders dins el sistema corrumpit de la jerarquia ALEFPIANA...). L'any passat doncs, ja eren instal.lades les dues persones que van regnar i que continuen, encara i per quan de temps ?, regnant sobre els alumnes.

El senyor Galmiche, assalariat de l'ALEFPA tindria que treballar per l'esdevenidor d'aquests « pupilles », perqué s'espelleixi llur personalitat, aixó dins un clima de llibertat, de confiança, de vida democratica. La Realitat es altre...

L'any passat (any escolar 1972-1973), les condicions de vida dels alumnes eren lamentables. Enguany (primer trimestre) la situació és potser encara pitjor. Hi ha, peró, uns elements nous. Una lluita s'ha iniciat contra la dictadura de Galmiche, Geli i companya, contra l'ALEFPA que protegeix llur actuació.

Aquests ultims Setembre i Octubre hom assisti, peró, a un intent de promoure al Col.legi de Vernet una autentica vida democratica tant al nivell del personal que dels alumnes. Els iniciadors : el G.L. (funcionari de la educació nacional, mestre valuos que havia treballat dins la regió parisina amb militants del moviment de la Pedagogia Institucional), que havia sigut designat com a « Conseller d'Educació » i la seva esposa. El Sr. G.L. va promoure a les reunions de sintesis on els mestres, els monitors educadors estudiaven amb molta serietat el cas de cada alumne. Va multiplicar les Assembleas del personal on es podia plantejar amb tota llibertat els problemes de l'establiment. Va organitzar una autentica vida democratica al nivel dels grups d'alumnes. Va intentar de donar'ls responsabilitats, de fer'ls prendre consciencia de llur futur de treballadors que tenen de fer respectar llurs drets cara al patronat hostaler. Totes les estructures educatives democratiques instal.lades per aquesta persona de bona voluntat i molt competent (el Sr. G.L. té una llarga experiencia de treball dins establiments per la infancia inadaptada), feien trontollar, és clar, el poder dels Galmiche, Geli i companya. El seu intent, malgrat pocs mitjans materials (pocs !, es una manera de parlar : el preu de jornada per cada pensionari pagat per les D.D.A.S.S. — Direction Départementale d'Action Sanitaire et Sociale — és de 80 F !... de tota manera el sector educatiu té un pressupost ridicul !), el seu intent, doncs, va esser remarcable : aquestes estructures van funcionar realment una bona mesada. Galmiche per mor d'imposar la seva autoritat, va destruir aquestes estructures, obligant el Sr. G.L. a dimitir del seu carrec de Conseller d'Educació (ara, ell i la seva dona, treballen com a mestres).

En Galmiche i la Geli van tornar instal.lar, a finals d'Octubre, llur sisteme de direcció que té per bases : la demagogia, els privilegis atorgats arbitrariament a uns quants alumnes, a uns quants empleats..., el xantatge : xantatge a la feina prop del personnel (« no oblideu Sr Untal, que pel bistec depeneu de mi »), xantatge als diners de butxaca, a l'exclusió, prop dels alumnes...

El Collegi és previst per 74 alumnes, pot anar, segons les normes oficials — i encara quitxant molt — fins a 90. Hi

« viuen », peró, uns 110 alumnes ! Els dormitoris son plens de gom a gom. Això significa : mala higiena, riscs multiplicats d'accidents, de propagació de malalties (aquest més de Novembre uns alumnes han agafat la gala !), promiscuitat que afavoreix l'homosexualitat.

En el Col.legi treballen sis funcionaris de la Educació Nacional : 2 P.E.G.C. (anglès i francès) i 2 « instituteurs specialisés » per l'ensenyança general ; 2 P.T.E.P. per l'ensenyança tecnica, 1 professor de cuina (el marit de la Geli) i un professor de restaurant. En el sector « Ensenyança » treballa a mès un mestre privat pagat per l'ALEFPA.

Aqueixos ensenyants, *functionaris de l'Estat*, varen patir tot l'any passat de l'autoritarisme i de l'arbitrari del Galmiche, director *privat* particularment incompetent per tot el que es tracta d'ensenyença. Enguany va probar de continuar la mateixa politica. A més de treballar sense material (llibres...) varen patir de la mala organització del treball : des del mès de Setembre llur « emploi du temps » va cambiar 9 vegades. Peró tret del marit de la Geli, els ensenyants son els oposants més determinats al Galmiche i als seus partidaris. Gracies a l'intervenció de la secció departemental del S.N.I. prop de l'Inspector d'Academia de Perpinyà, varen obtenir que tot el sector escolar escapés a l'autoritat galmichiana. El 23 de Novembre, l'Inspector de la Circumscripció Perpinyà IV es desplaçava a Vernet i creava una escola publica pels alumnes del Pensionat ALEFPA (4). Un director pedagogic, depenent directament de les autoritats academiques era designat. S'acabava una situació il.legal (funcionaris de l'E.N. no poden dependre d'un director privat). Un primer cop era portat al poder del Galmiche i de la Geli.

En el sector educatiu la situació era i és encara molt greu. Els monitors-educadors treballen sense cap material. La direcció els va qualificar un dia de « tapa-forats ». Només varen fer un treball eficaç al més d'Octubre quan el Sr. G.L. era Conseller d'Educació. Ara la direcció saboteja sistematicament llur treball. Sense material, només poden « guardar » els alumnes fora de les hores de classes i no poden promoure activitat socio-educatives. A més cal assenyalar que cada monitor-educador té la responsabilitat d'un grup de més de 20 alumnes. Es una violació del conveni col.lectiu de la Infancia Inadaptada que preveu que un monitor-educador té de tenir sota la seva direcció un grup de 16 criatures al maxim. A més, llur estatut és més que incert. Poden esser foragitats a qualsevol moment.

L'equipament medical de l'Establiment és derisori i a l'infirmaria només trobem una armaria per medicaments i un llit (encara aqueix, el varen treure fa poc !). Cal assenyalar que 110 alumnes varen quedar dos mesos i mig sense cap infirmera (fins a mitjans de Novembre). La vigilencia medical dels alumnes és quasi inexistent : no hi han dins el Col.legi ni l'« Assistante Social » ni el psicoleg prevists dins l'organigrama.

Preguntem : com el Sr. Barthès, director de la D.D.A.S.S. dels Pirineus-Orientals, no pot esser assenbatat d'aquests fets ?

Parlarem ara dels « Stages » pràctics que efectuen els alumnes hostalers de tot Catalunya-Nord. Són unes de les coses més escandaloses de la « gestió » Galmichiana.

Amb aquests « stages » es preten donar una formació professional al alumnes de Vernet. Abans de desenvolupar aquest punt és util, peró, de donar unes precisions :

— a totes les escoles i C.E.T. Hostalers de l'Estat Francès els alumnes fan « stages » cal hostalers ;

— els criteris d'aquests, són, peró ben definits : hi ha un « stage » obligatori l'estiu per cada alumne. S'han poden fer també a les vacances de Pasques o de Nadal. Els « stages » de finals de setmana son només tolerats. En cap lloc els alumnes deixen els cursos al mig de la setmana per anar treballar cal hostelers.

Nogensmenys, a Vernet les coses van diferentment. El Galmiche i certs Hostalers poc escrupulosos s'han posat d'acord per organitzar descaradament el treball d'aquests pobres xicots.

Preguntem : poden xicots de 15 anys treballar 13 o 15 hores diaries ? Pot un director que és llur responsable, actuar de tal manera que no sigui respectada l'obligació escolar (l'escola és encar obligatoria a l'Estat Francés fins l'edat de 16 anys ; la llei reaccionaria Royer no ha estat encara votada en « deuxième lecture » pels diputats) ?

Per l'any escolar 1972-73, 435 diades de « stage » varen esser organitzades. Peró aquest xifre és molt allunyat de la realitat. Uns quants alumnes varen anar a treballar moltès vegades cal hostalers, els dies de setmana i només varen seguir 2 o 3 mesos de seguia els cursos : com a prova d'això tenim el « cahier d'appel » de l'any 72-73 firmat per la mà del mateix Galmiche on els « stages » practics son mencionats com excuses per absencies als cursos (5). Enguany, al més d'Octubre, alumnes varen anar treballar un dia de setmana cal Hostalrich a Prada. Varen Treballar 16 Hores : varen descarregar material, varen fer la cuina, fer el servei de restaurant, rentar els plats, netejar la sala... Aixo per 20 F per cada alumne. Telefonant a Galmiche per tenir uns quants esclaus, l Hostalrich es va estalviar molts diners ! Podriem multiplicar tals exemples. L'hostaler paga el treball de l'alumne al Galmiche. Preguntem : paga el Galmiche cada alumne ? Els alumnes, peró, es queixen de nos tenir diners, de no poguer comprar-se vestits (alguns es passejen amb savates estripades i uns quants, llurs pocs vestits dins un estat lamentable). Els alumnes tindrien que viure decentment : fan « stages » i encara que en guanyin molts pocs, guanyen diners. A més recordarem que les D.D.A.S.S. (és a dir els contribuables) paguen 80 F cadia dia per cada alumne. De fet el Galmiche ven els alumnes als Hostalers pels fer callar. Això perqué un « Hostal-Restaurant d'aplicació » (al qual l'ALEFPA va donar el nom de « Comte Guifred de Conflent » és anexionat a l'establiment « socio-éducatif ». Aquest hostal que va costar molts milions a l'ALEFPA va obrir aquest estiu. Després d'haver sigut tancat una estoneta, va tornar obrir per aqueix Tots-Sants. Aquest hostal-restaurant és la principal preocupació del Sr. Galmiche. En vol fer un prestigios establiment. Per aixo té ma d'obre gratuita (els alumnes). A més l'ALEFPA paga les inversions i cobra els deficits perqué l'hostal s'en diu « d'aplicació », el Galmiche s'ha cregut autoritzat de nos pagar ni llicencia per alcohols ni llicencia de restaurant (un hostaler de Vernet hauria dispositat una « plainte » contra el Galmiche per aquest fet...). Per tant, a tot arreu, a l'Estat Francès, els « Hostals d'applicació » de les escoles hostaleres paguen les llicencies com qualsevol establiment. Altra cosa : els hostals d'aplicació son tancats els finals de setmana, els dies festius, les vacances escolars. El « Comte Guifred de Conflent » és sempre obert. Un hostal d'aplicació, com ho diu el seu nom, té de rebre els alumnes que tenen de perfeccionar-se en les professions del ram de l'hostelaria. A Vernet és molt diferent : l'hostal d'aplicació és obert als millors alumnes de l'establiment, els de IIIer any de CAP. Els més joves, els que tenen encara d'aprendre coses, no hi poden anar.

Aixi el Galmiche fa funcionar el seu Hostal com qualsevol hostal comercial. Té la sort, peró, de poguer utilitzar personal qualificat gratuit (6).

La gestió i l'utilitat d'un tal hostal dins el marc d'un establiment « socio-educatiu » no son gaire clares.

Afegirem a tot això qu'un « stand de vente et de dégustation de vins » va esser obert dins l'establiment. Shi comercialitzen els vins dels « Vignerons Catalans ». Sha dit a Vernet que el « Vignerons Catalans », sobre cinc ampolles en deixaven una pel celler personnal del Galmiche. Direm que és il.legal instal.lar un local amb venda de begudes alcoholiques dins un establiment socio-educatiu.

No caldra dir que el clima de l'Establiment és molt pesat. Hom pot imaginar el desequilibri psicologic en el qual viuen els xicots. No han tingut l'equilibri familial necessari per poguer comprendre una tal situació i tenir reaccions sanes. Llurs reaccions son dramatiques : regna al « Col.legi » un clima de violencia latent al qual tenim d'afegir la mala higiena, el refus del treball escolar, la inestabilitat.

Com aquests dissortats xicots podran passar llur C.A.P. ? Com podran efectuar llur reinserció social quan sortiran d'aquest establiment ? Hauran après aqui que la gent servil que accepten el xantatge (el Galmiche i la Geli obliguen aquest xicots a anar als « stages », utilitzant el xantatge « si no hi vas no tindràs diners de butxaca... »), poden obtenir

dels qui tenen el poder, l'autoritat, uns quants petites avantatges materials.

Aquest final de Novembre la situacio al « Col.legi » de Vernet era més desastrosa que mai. L'Escàndol tenia d'esclatar publicament. Va esclatar la tarda del 30 de Novembre ; militants del Sindicat Departemental C.G.T. de la Infancia Inadaptada repartien octavetes pels carrers de Vernet. Uns mots sobre aquest sindicat : és animat per remarcables militants, principalment per membres del personal de l'I.M. Pro « L'Espoir » de Bonpàs on varen portar no contra l'ALEFPA sinó contra l'AREFPA (7) (la « r » rossellonesa fa esser ficada al lloc de la « l » de « laica »...). Ara mateix al moment que escrivim aquestes ratlles, hi ha una vaga del personal de l'I.M. Pro « L'Espoir » contra l'AREFPA.

Octavetes, doncs, varen esses repartides per Vernet. Significa aixo que membres del personal del « Col.legi » hagin constituit una seccio sindical C.G.T. ? Es possible. Pero no és segur. Això seria, però un grand pas. El Galmiche aprofita del xomatge que regna en terra conflentesa per obligar el seu personal a fer hores suplementaries i sobretot a callar l'escàndol ! no cal oblidar que « gracies » al « Col.legi » mes de trenta persones de Vernet, de Cornellà del Conflent, de Prada i de Perpinyà tenen feina... i que no volen perdre-la. Però el personal pot crear un rapport de forces, crear i enfortir una seccio sindical (per mor de defensar llurs drets de treballadors i d'impedir el drama que viuen 110 dissortats xicots) i imposar-la al Galmiche i a l'ALEFPA. La distribució d'aquesta octaveta té varies consequencies.

— El Galmiche no gosa passejar-se pels carrers de Vernet. Ell que jugava al petit notable (per exemple al moment del 11 de Novembre !) és en gran part desprestigiat prop de moltes gent dins la comarca. Les seves ambicions politiques (al nivel de politica municipal a Vernet) son compromeses.

— L'Estienne, grand amic del Galmiche, no pot fer més mina d'ignorar el que passa dins el « Col.legi ». Ciutadans de Vernet, al corrent dés de fa temps, son informats oficialment. Que faran ?... Denuriaran, ells també la « gestió » del Galmiche ?... Del costat de la municipalitat Estienne hom té una por blava. El Col.legi no és en part el resultat de transaccions entre la municipalitat i l'ALEFPA ? Uns quants consellers municipals tenen per opinió que millor val fer pressions per allunyar el Galmiche i limitar l'escàndol... Tots els consellers, peró, estan d'acord : el Col.legi contribueix al prestigi de Vernet. No té doncs de tancar. Una reacció del costat de la municipalitat Estienne — si reacció hi ha — serà doncs molt limitada. O bé probarà de limitar els efectes de la desastrosa i escandolosa gestió galmichiana... O bé si l'escàndol no és allunyat demanarà a l'ALEFPA i la D.D.A.S.S. dels P.O. que sigui designat un altre director : això perqué torni la pau i l'ordre a Vernet i que els curistes petits burgesos no siguin espantats per rumors d'agitació !

El cas de Vernet (« Col.legi » ALEFPA) i el del Rosselló (on hi han moltes coses amb pretencions « socio-educatives ») son reveladors de la politica de classe que és la politica de la « Infancia Inadaptada » a l'Estat Francès. El sector « Infancia Inadaptada » és deixat al privat. Organismes publics com la Seguretat Social o les D.D.A.S.S. paguen fabulosos preus de jornada a institucions privades com l'ALEFPA o l'AREFPA. El que revelen el cas de Vernet (ALEFPA) i de Bonpàs (AREFPA) és que la gestió financera dels establiments que depenen d'aquestes institucions no és gaire clara.

CONCLUSIO

A Vernet, sota el regne de la municipalitat U.D.R. dirigida per Leopold Estienne, un escàndol acaba d'esclatar : el del « Col.legi ». La municipalitat va afavorir d'una certa manera l'actuació del Galmiche (que sap, és veritat, enganyar

la gent). Volia una escola hostalera de fama internacional. Va tenir un escàndol on és compromesa :

1) va fer tot perqué s''instal.lés l'ALEFPA ;

2) era al corrent de molts fets de la « vida » dins el Col.legi i va callar.

Un altre escàndol, peró, risca d'esclatar : és el de Denain-Anzin. Potser esclatarà massa tard quan el trust miner s'haura apoderat d'una bona part del terme municipal.

El cas de Vernet és a més revelador de les contradiccions d'una municipalitat reaccionaria.

1) D'una banda vol afavorir el turisme (o més aviat un cert turisme).

2) De l'altre vol afavorir la implantació d'una industria éxtractiva.

Dins els dos casos, tot pretenent actuar per donar feina a la gent del pais, obra per la destrucció del que queda de l'agricultura d'aquest troç de Conflent.

Per impedir escàndol com el de « Col.legi », per posar un terme a l'actuació de gent com l'Estienne, el Galmiche, etc., per promoure una autentica vida popular : « *NOMÉS UNA SOLUCIO ! LA REVOLUCIO !* »

Wladyslaw GARROTXI I MIEROSLAWSKI.

Desembre de 1973.

Regraciem aqui tots els que ens varen ajudar a arreplegar el material necessari per la realització d'aquesta enquesta i que han volgut — això és ben evident — guardar l'anonimat.

NOTES

(1) L'ALEFPA va esser fundada l'anny 1959 a Lille.

(2) Uns exemples trets de l'« Annuaire National des Etablissements et Services » (any 1973) publicat per l'ALEFPA : « (...) Elle (l'ALEFPA) accueille plus d'un millier d'enfants et d'adolescents dans ses communautés et dans ses maisons, véritables cellules familiales, havre de formation et de promotion humaines. L'ALEFPA se place aujourd'hui au premier rang des grandes associations de sauvegarde et de protection de l'enfance. Elle est justement fière de cette constatation qui honore ceux qui depuis sa création, lui ont apporté sans la marchander, une collaboration honnête et loyale. » (...) « Elle revendique la charge de placer ses différentes catégories de personnels dans les meilleurs conditions de rémunérations et de travail. L'ALEFPA fait une application adaptée de la législation sociale existante en favorisant l'activité de plusieurs comités d'œuvres sociales. (...) L'ALEFPA a atteint aujourd'hui la dimension civique. Sa mission : « Faire des enfants et des adolescents qui lui sont

ADDENDUM

Al que escriviem al més de Desembre sobre VERNET caldria afegir nous elements. La situacio, és evident, evoluciona :

— El « tract » (full) del 30 de Novembre va ésser seguit per una reunio publica de la C.G.T. (17 de Desembre). A principis de Gener de 1974, « L'Indépendant » publicava un article sobre VERNET.

— Tract, reunio i article varen espantar l'ALEFPA. Just abans de Nadal hi venia el fill ALLARD. Desprès el President ALLARD va baixar de LILLE. També hi ha hagut une inspeccio general de l'establiment.

— Desprès de totes aqueixes visites, els ensenyants varen aconseguir almenys de manera verbal, un dret de veto sobre els « stages » pràctics. Pero si d'una banda semblava que els fills ALLARD eren més aviat en contre del GALMICHE, d'altra banda és sostingut pel Raymond ALLARD.

— A partir de la meitat del més de Gener el GALMICHE, sostinguit per l'ALLARD i pel batlle Leopold ESTIENNE, torni conquistar una bona part del terreny perdut. L'escàndol continua. Es veritat que, ara, tots els alumnes de totes les classes poden anar a « l'hostal d'aplicació ». Pero els « stages » son sempre imposats. Per exemple el banquet de la Unio Departemental F.O., aquest sindicat corcat (que és el sindicat « maison » a l'ALEFPA), a TUIR. En GREGORY havia deixat locals municipals pel Congrès d'un sindicat pel qual té molta aficio. F.O. va demanar a l'ALEFPA alumnes pel banquet del Congrès. Els ensenyants varen utilitzar llur dret de « veto ». GALMICHE, pero, va contactar el GREGORY que va telefonar al Raymond ALLARD. I... alumnes de VERNET varen venir servir els « sindicalistes » grocs de F.O. En Leopold ESTIENNE intervé, ara, dins la vida interna del « Col.legi ». Es passeja per dintre. Es permet d'injuriar, en via publica, un professor que va ésser sempre uns dels oposants més determinats a la politica alefpiana i desprès acaba per denunciar'l als superiors ierarquics de la E.N. ...

Si assistim a una contra-ofensiva de l'ALEFPA, ajudada per GREGORY i per Leopold ESTIENNE, cal subratllar, pero, que ara gent, fora d'aquesta « Escola » — a VERNET, a PRADA, a PERPINYA, a OSSEJA — és sensibilitzada de l'escandol, que els « oposants » a dins del « Col.legi » no son tant aillats com ho eren al més d'Octubre.

W. G. i M. (Gener de 1974).

ANNEXE

LETTRE DE L'INTÉRIEUR DU "COLLÈGE"

Il fut un temps où l'école ne me plaisait pas. Je n'avais alors que huit ans. Peut-être neuf. Mais par nature j'ai toujours eu un poil à la main. C'est du moins ce que me disaient mon instituteeur et mon entourage. Cela explique que je me sentais rejeté par la société. On n'hésitait pas à dire que j'étais un cancre à tout mon entourage. Passée cette période, à force de me répéter tout cela, je le croyais et ne faisais rien pour redresser la situation. Aussi la situation se détériorait. Je ne voulais même plus aller en classe. Un jour, pendant le cours de français — j'étais alors en sixième — le professeur distribuait des feuilles aux élèves nés en cinquante-sept. Sur cette feuille il y avait un questionnaire. Sur ce questionnaire un certain nombre de métiers étaient mentionnés. J'ai tout de suite été frappé par la mention : « employé de bureau ». Aveuglé par ce beau nom, je me disais : « Plus d'école. Enfin la belle vie ! » Mais hélas, peu de temps après, l'administration scolaire me proposa des noms d'écoles où l'on apprenait le métier que je souhaitais faire. Dans une de ces écoles, je fis un très mauvais premier trimestre. J'étais très turbulent et ne faisais rien en classe. J'a'i été renvoyé avant la fin de l'année scolaire. Naturellement, je ne savais que faire. Je n'avais pas su profiter de l'enseignement complet et intéressant que l'on donnait dans le Collège d'où l'on m'avait renvoyé. Ma D.D.A.S.S. m'a demandé ce que je comptais faire. C'est alors que j'ai choisi l'hôtellerie. Je me retrouvais bientôt au Collège de Vernet-les-Bains qui, au début, était pour moi le paradis. J'avais compris que pour être heureux il fallait que je me fixe, que je travaille. J'étais arrivé plein de bonne volonté. Mais hélas, cela n'a pas duré car, vers le deuxième trimestre ce fut dans le Collège l'anarchie complète. Maintenant, petit à petit, ce Collège s'enfonce et il est impossible de travailler et surtout de préparer un C.A.P. avec des gens qui vous escroquent (les dirigeants de cette « boîte »). Elle ne mérite même plus le nom de Collège.

CANTS DE LLUITA

Burgesos i Renegats, Escolteu,
Quan s'he us parla de bressol
Ensenyeu la vostra cartera
De dignitat humana
Feu apuntar el fusill sobre el pit d'un inocent
De germanor, baixeu cops d'estaques
De llibertat, cinés pornografics, pernods i
[porqueries vostres
Renegats i Burgesos que tremoleu per un no rés
Que teniu por de la vida i de la mort
Heu venut la vostra anima i la nostra bandera
Heu fet molts milions pero ens heu crucificats
[sols per trente diners.

Roger GIRAL.

NOS DUELE XILE, el Xile ens pena
Ells han vençut
Ells han ofegat
Ells han flamat els mots d'En Pau Neruda
Em pena aquell estadi amb sus estranys
espectadors de pena i ufana
Em penen aquells campions sobre uns «podiums»
amb medalles sobre el pit
amb armes a les mans.
Quants en prendran, avui ?
Ells en mutilaran
Ells els retran a les vagues del Pacífic
que borden el Xile de una cançó sense fi :
VENCEREMOS !

L'unica signatura d'aquell poema era la següent : « Premiers pas malhabiles et sans garanties grammaticales d'un Catalan né à Paris dans la seva llengua. »

Suite des notes de la page 14

confiés des hommes épris d'idéal humain, susceptibles de s'insérer dans la société moderne et d'y jouer un rôle actif de citoyen » est la plus belle orientation que peuvent donner à leur vie des hommes de bonne volonté. Les formules coopératives et mutualistes franches et directes employées par ses collaborateurs apportent à l'association un dynamisme qui est au service de l'enfant. » (...) « Les établissements pratiquent les méthodes actives et d'avant-garde de l'éducation moderne. L'esprit des méthodes, les caractères des techniques pédagogiques et socio-culturelles, appellent constamment les jeunes à épanouir sa personnalité naissante dans un climat de liberté, d'engagement et de responsabilité. L'amour que nous portons à l'enfant handicapé, dans une complète unité de pensée, nous donne à tous une même élévation qui est déjà un accord. »

Podriem multiplicar quasi a l'infinit els « echantillons » d'aquest fraudulos « barratin ».

(3) L'any escolar 1972-73, l'Establiment ALEPFA va rebre uns quants joves conflentesos dels pobles veins de Vernet. Aquests no s'hi van quedar encara que fossin « mig-pensionaris ». No van trobar les condicions per adquirir una bona formació professional !

(4) Es varen crear 3 classes de tipus CET (1er, 2n, 3 er anys de CAP) i 2 classes de tipus SES (Secció d'Ensenyença Especialitzada) amb especialització hostalera.

(5) En aquest document s'ha pogut també llegir com motius d'excuses : « es passeja pel carrer », « no han anat als cursos de matematiques perqué rentaban cotxes (de l'establiment) ». « desencarregaven »

(6) Per obtenir de la classe de IIIer any de CAP que traballés a l'hostal, el Galmiche li va atorgar molts privilegis.

(7) Una altre associació a « buts non lucratifs », ben rossellonesa aquesta ! En el Consell d'Administració hi figuren dirigents de la UDR local. El Sr Barthès, director de la DDASS protegeix els seus dirigents com també cobra el Galmiche i els fills Allard de l'ALEPFA.

LA CANDIDATURA DE L'ESQUERRA CATALANA DELS TREBALLADORS A LES ELECCIONS CANTONALS

Jaume ROURE va ser al candidat de l'E.C.T. dins la circonscripcio PERPINYA I (El VERNET) a les eleccions per conseller general el 23 de Setembre de 1973. Amb 163 vots de 4 988 sufragis expressats el nostre company ha obtingut 3,27 % de les veus. D'ença de les legislatives (1,03 %) l'audiència de nostre partit ha crescut. Es interessant de notar que el VERNET és un dels barris més popular de PERPINYA : obrers, emplegats, petits comerciants son la majoria.

La campanya no va ser gaire seguida, i la proporcio d'abstencions va ser elevada (54 % dins aquella circonscripcio). Va ser elegit un criat de l'ALDUY (ROUDAYRE).

El P.S.U. segons els llocs « magollava » o jogava el « pape la virtut ». A CATALUNYA NORD com que no tenia cap interès electoral a defensar va adoptar la segona actitud. Aixi és que nos va donar cap consigne de vot a favor nostre Abstèncio. El segon torn curiosament va fer votar pel candidat de « la gauche ». L'E.C.T. al segon torn hem demanat de votar a favor dels candidats P.C.F. o socialistes « no alduistes ».

LA GAFFIA

G.A.P. : GREGORY, ALDUY, PAMS
G.A.F. : GREGORY, ALDUY, FARRAN

FARRAN Jacques és la nova estrella de la constellacio compradore que ven CATALUNYA NORD a la burgesia franximana. Una estrella « apolitica » ben entès que va utilitzar la ràbia dels petits comerciants rossellonesos per ser elegit à la Cambra de Comerç com a President i que ha utilitzat la Cambra de Comerç per ser elegit Conseller General a les darreres eleccions de Setembre 1973.

L'eleccio de FARRAN va donar lloc a la traïcio de l'ALDUY. Quan En LLOANSI representava el Parti Socialiste és a dir el Partit de l'ALDUY, dins la circonscripcio on se presentava FARRAN, l'ALDUY va fer campanya a favor d'En FARRAN... Que l'ALDUY sigui encara membre del P.S. vet aqui un especie de misteri. S'ha parlat d''una sanccio encontre d'ell. Sha dit un món de coses. Es sempre membre d'aquella organitzacio.

I En GREGORY ? Més podrit que mai. Ell va gosar quan se deia també membre del P.S. fer campanya a PRATS a favor del reaccionari notable compradore que ven la costa, el batlle de Sant Cebrià OLIBO contre el candidat del P.C.F. l'ALBERT. I també per un altre reaccionari en el canton de SANT PAU de FENOLLET contra el candidat del P.S. En Pierre ESTEVE. Per sort l'ALBERT i l'ESTEVE han sigut elegits !

I l'union de la gauche a CATALUNYA NORD ? Pobreta... Més valdria parlar de « désunion de la gauche ». S'ha vist ben bé a les eleccions a dintre del Consell general per la Presidència i per les commissions. Tots els « socialistes » alduystes a l'excepcio de l'ESTEVE van votar amb el GREGORY. El camp de la gauche ha quedat reduit els 3 consellers P.C.F. més l'ESTEVE.

Un que nos ha un xic decebut és el batlle de CERBERE, aquell qui, segons lo que se diu, s'havia posat a vendre llaunes de Tramuntana. A PARIS la cosa se venia prou bé... Aquell « socialista » (un altre) ha trobat més profitos de vendre un altre vent.

Un vent que bufa de TUIR. Vent xafogos que hom podria anomenar « la gregoriana ». El negoci és fins ara sense cap perill. Aquest poca vergonya se'n diu... se'n diu... I ara ! nos en recordem pas. No té cap importancia.

Creieu pas que l'ESTEVE malgrat la bufetada que li havia donat la mafia d'En GREGORY s'hagi tornat autenticament socialista. Segons sembla a dintre del P.S. jogaria a la puta i a la ramoneta ; és probable que l'ALDUY li ha explicat que En GREGORY havia comès una greu injusticia. La proba : ha sigut elegit. Mes que reconeixent el seu error el GREGORY seria ara disposat a afavorir la seva carrera politica. I endavant les atxes ! Se'n van envisar els socialistes honestos que queden dins aquell bordell que se'n diu Fédération socialiste des P.O. Si, si : n'hi han ! Aquells socialistes de debo s'estant organitzant al entorn de l'honrat batlle de MILLAS, En BEFFARA, a dintre d'una associacio que se'n diu : Groupe d'Action pour le socialisme (G.A.S.). Amb la penuria d'energia que hi ha ara hom pot dire que el sigle és ben encertat. D'energia els hi en sobrarà pas si volen fer un xic de neteja. Creiem que és una energia gastada. L'autèntic Partit socialista català s'està construint en defora dels aparells corcats de la « gauche française », contra la GAFFIA !

LA « CATALANITAT » DEL P.S.U. ?

La « Fédération départementale des P.O. du P.S.U. » esdevé « Fédération catalane du P.S.U. ». Un nota bene de quatre ratlles al final del butlleti d'informacio ens assabenta d'aquest canvi radical. Amb el comentari següent : aquest canvi demostraria la llur decisio de prendre en consideracio el problema de les « minories » (les cometes son d'ells) dins el marc general de la politica de llur partit, el socialisme autogestionari. Es que hi ha quelcom de canviat dins la realita ? Creiem a la llum de la pràctica que rès no ha canviat. En el front cultural català de moment el P.S.U. és absent. La seva participacio al Comité de solidaritat amb els presos de BARCELONA va ser simbolica. A vegades el P.S.U. parla de colonitzacio capitalista. Pero se refusa a lligar el fet economic amb l'opressio cultural, quant les dues opressions son indestriablement lligades. Perquè ? Perquè sap que la seva estratègia decidida de PARIS estant no correspon a la situacio d'opressio nacional de CATALUNYA NORD. La salvaguardia de l'apparell impedeix doncs una estratègia correcta de cara a l'opressio nacional. Aquesta feblesa el PSU-PERPINYA preten superar-la « catalanitzant » els seu nom. També intenta desprestigiar a traves d'unes calomnies el moviment revolucionari nord-català. El Secretari federal GILLET (que seria també membre del Bureau « national » — estatal — del P.S.U.) no perd una ocasio d'estigmatitzar els « nationalistes petit bourgeois » catalans sense cap discriminacio. Refusa de veure una evidencia : la diversitat del moviment nord-català. L'existència d'un corrent socialista d'alliberament nacional. Fent aquell inqualificable « amalgame » En GILLET i la seva organitzacio en realitat se fa complici de l'opressio nacional, justifica el nacionalisme francès ; quan hom se preten socialista, aixo té un nom : social xovinisme petit burgès.

Malgrat tot la noticia ens alegra. Aquell intent poc habil de recuperacio és la reconèixença d'una realitat : hi ha qualcom a recuperar.

L'ARC, PARTIT FEDERALISTA EUROPEU DE CATALUNYA

L'evolucio que temiem s'ha confirmat. L'accio regionalista catalana ha adherit al Partit federalista europeu. L'argument utilitzat per l'organitzacio d'En Gilbert GRAU és que aquesta adhesio permet de fer conèixer la qüestio catalana a tot EUROPA. Possible. Mes a qui ? Quin és l'arrelament dels P.F.E. dins les mases populars de l'Estat francès. Es logic que un catedràtic de dret public, En Guy HERAUT, sigui atret per unes solucions institucionals : el federalisme és una construccio juridica tècnicament remarcable. L'estat federal és per un professor un tema d'estudis. Pero no resolt la qüestio : qui es federa amb qui ? La burgesia o el poble treballador.

A més del miratge institucional hi ha un altre inspiracio a l'origin del Partit federalista : l'etnisme d'En FONTAN fundador del P.N.O. L'etnisme considera que la contradiccio social fonamental és la contradiccio nacional. Intenta donar una definicio de la nacio que se vol cièntifica utilitzant com a criteri decisiu el de la llengua. Preconitza per cada nacio l'independència. Aixi és que nosaltres amb aquell criteri linguistic podriem reivindi-

car COSTA RICA... i que els bretons de parla francesa (Bretanya gallo) han de renunciar a la BRETANYA : son francesos aixi com els Wal.lons, els Quebequesos, etc. S'ha de reconèixer a En FONTAN el mèrit d'haver fundat el primer partit occità el Partit nacionalista Occità i d'haver dedicar una llarga investigacio al fenomen nacional. Ara pensem d'una banda que la contradiccio nacional no és forçosament la contradiccio principal ; d'altra banda creiem que la nacio no se pot definir ciéntificament de manera tan mecanica. La nacio com tota col.lectivitat és el resultat d'un procès diàlectic constant, i si la llengua és un dels fets diferencials més important, no es pot dir que sigui el fet decisiu : depen de les circunstàncies, i de la voluntat dels homes.

A la confluència d'una il.lusio institucional i d'un error ciéntific mit ho qui els Partits federalistes. Dins la pràctica, el perill és la recuperacio europeista de dreta. Hem de reconèixer que de moment aquest perill no s'ha realitzat i que els elements dubtosos (l'arribista CAPRANI per exemple) han marxat de l'ARC. A més dins el Comitè de Solidaritat pels presos de Barcelona l''actitud de l'ARC va ser força correcta. Més el perill existeix i nos cal ser attents.

EL GRUP COMUNISTA « SOMETENT »

Aquesta organitzacio politica és nascuda de la fusio dels militants de la G.O.P. ex P.S.U. despres de l'eixida d'aquells del P.S.U. i d'un grup local de joves militants radicats a TUIR. Han publicat 3 numeros de la llur revista que se'n diu « SOMETENT ». El llur objectiu és la construccio del Partit Comunista a França que passa per la construccio de la unitat del moviment obrer i socialista a FRANÇA. Si consideren que actuen dins una « regio de minoria nacional » (les cometes son llurs) el fet que no hi hagi cap burgesia nacional els porta a la conclusio que nos hi pot haver cap lluita d'alliberament nacional. Trobem de cara a la nostra estratègia les critiques de sempre : segons ells afebliria el camp del poble dins la lluita contra la burgesia francesa ; el mot d'ordre de dret a l'autodeterminacio seria despassat a l'època de la revolucio proletaria.

Sembla que de tota manera sus de la questio nacional hi hagi un débat a l'interior d'aquesta organitzacio.

Dins la pràctica la llur intervèncio efficaç a dintre del Comitè de solidaritat amb els presos politics de BARCELONA demostra la possibilitat d'un treball comu que l'E.C.T. probarà de desenvolupar.

Del punt de vista teoric, treuen d'una premissa correcta : l'absència de burgesia nacional, una conclusio falsa : l'impossibilitat d'una estratègia d'alliberament. La lluita de la E.T.A. demostra al contrari la correccio d'una tal estratègia, amb les adaptacions a la situacio concreta. De tota manera per nosaltres el problema no se planteja pas en termes d'oportunitat més de necessitat. L'objeccio d'afeblir el camp del poble (de la nacio opressora) ha sempre estat l'argument de l'esquerra de l'estat opressor de cara a la lluita d'alliberament de la nacio oprimida. En quant al caràcter despassat de la reivindicacio del dret a l'autodeterminacio : lo que és despassat és la opressio nacional que l'Estat francès manté a CATALUNYA NORD. Tant com durarà aquesta opressio la reivindicacio d'autonomia serà vàlida.

GREC
RESSO LLUNYA DE L'UNIVERSITAT CATALANA D'ESTIU 73

Més estudiants, més professors, més sections. Quantitativament la cosa va creixent.

Qualitativament què ? La participacio nord-catalana és sempre molt limitada.

Enguany, tanmateix, participaven uns mestres rossellonesos. Aixo ha permès la constitucio d'u'n Comitè de Mestres. També hi va haver la representacio tan interessant del Grup dels Joves de SUREDA amb la peça « GREGORI fa el partatge » i « Un conseller content i enganyat ». En quant als debats queden força acadàmics.

El conflicte provocat per la mocio pro Assemblea de Catalunya eixida d'una Assemblea lliure d'estudiants ha permès als companys sud-catalans de prendre conciència del caràcter limitat de les llibertats que existeixen al Nord. Lo millor de l'U.C.E. queda les possibilitats d'intercanvis i discussio fora programa.

UN GAFFIOSI AL CAP DEL GREC

El President del G.R.E.C., En ROQUERE ha fet lo que se'n diu en el mon del teatre « una falsa eixida ». Hom sap que el Moli de Vent l'ha elegit Conseller General el mès de Setembre passat. Aleshores força correctament va anunciar la seva intencio de dimitir del càrrec de President del G.R.E.C., associacio « apolitica ». El Consell d'Administracio de l'entitat va, a la quasi unanimitat, demanar-li de quedar a la Presidència... Una oposicio notable, tanmateix. La d'En Pau ROURE.

Que ha tret la cultura catalana a CATALUNYA NORD d'aquesta compromissio amb un home de la « gafià » (GAF = Gregory, Alduy, Farran). Rès. Ni subvèncio. Ni local.

Els companys de l'E.C.T. que son membres del G.R.E.C. son del parer d'En Pau ROURE en aquest afer. Cal que En ROQUERE dimiteixi. Es sorprenent que no hi hagi hagut cap Assemblea General de l'entitat sobre un punt tant important.

DEFENSA DE LA TERRA : ACCIO CANIGO

L'estiu passat el Grup Defensa de la Terra havia convocat el mes de Juliol un Aplec de Protesta al Canigo. Hom sap que baix el pretext « d'aménagement », l'Estat, al servei dels interessos particulars, sacseja el massiu. S'han construit unes rutes immenses. Fa pietat. Unes 50 persones havien pujat. Sota els ulls dels C.R.S. es va tapar la ruta oberta a davant del xalet dels CORTALETS. Aquesta accio té de continuar. Cal posar fi a la tirania dels tecnocràtes. Cal salvaguardar, si cal per la violència lègitima, els nostres entorns. Cal que els Grups Defensa de la Terra arrepleguin tots els homes conscients de la necessitat de defendre la natura contra l'agressio dels tecnocràtes al servei del capital.

LES PROPRIETATS BELGUES A VALLESTAVI (Baillestavy)

Seria força interessant de conèixer el més exactament possible municipi per municipi l'importancia de la despossessio.

A vegades és dificil perquè la propietat forastera pren la forma de societats amb seu al pais. No s'hi cal pas enganyar. Demanem a tots els nostres amics de nos enviar el llur estudi del cadastre de llur municipi, donant nos de manera sistemàtica la llista de les propietats de societats.

El territori del municipi és de 1 744 ha.

— La Société civile forestière et agricole du Canigou, que té seu a PERPINYA, 33, carrer Emmanuel-Brousse, i que és una societat amb capitals belgues, posseeix 288 ha (posseeix també una exploitacio a VELMANYA).

— Roussillon Bellevue, societat a responsabilitat limitada, 25, balls Jean-Vilar, ARLES del TECH, posseeix 101 ha.

Sigui 22,3 % del municipi als estrangers.

(Extracte del cadastre de VALLESTAVI.)

VILANOVA DE LA RAO O VILANOVA DE LA BOGERIA

Es lo que amenaça la gent de VILANOVA DE LA RAO. La pol.lucio turistica esdèvé cada dia més greu. De fet, a VILANOVA el CONSEIL GENERAL unanim (son tots venuts, tots KOLLABOS) ha decidit de constituir un estany artificial de 300 ha. La funccio d'aquell estany : aprovisionar els turistes de la costa i segundariament PERPINYA. La SAFER posseeix 150 ha ; els altres 150 son expropriats per l'administracio als vinyaters a preus ridiculs.

Primeres victimes doncs : els expropriats.

Segones victimes : tots els que s'estan a VILANOVA DE LA RAO i als voltants. L'estany a l'estiu serà un veritable merdisser.

Els avantpassats havien dedicat esforços i esforços a fer desaparèixer l'estany de VILANOVA DE LA RAO. L'havien

assecat. VILANOVA DE LA RAO es torna VILANOVA de la BOGERIA. O belleu si hi queda encara un poc d'aquest foc de la raça : Vilanova de la revolta. Amics de VILANOVA no us deixeu pas fer pels turisticoles del G.A.P. (GREGORY ALDUY PAMS).

Desprès dels pescaires del BARCARES sacrificats als barcos dels turistes, desprès dels pagesos de CERDANYA i CAPCIR CORBERES, sacrificats al ruinós turisme militar, són els vinyaters que pateixen de la prostitució imposada al nostre país pels que venen tot. L'ESQUERRA CATALANA DELS TREBALLADORS considera que el turisme no és pel país una riquesa sinó una veritable sangsuga. Si volem viure aquesta sangsuga la cal matar.

A L'HIVERN COM A L'ESTIU... SEM TURISTIFICATS !

Chaque week-end, le même scénario se reproduit. Les parkings sont envahis par des voitures immatriculées à Gérone ou Barcelone. Les hôtels et restaurants font le plein. Les cinéma, night-clubs, casinos refusent du monde : les Catalans « de l'autre côté » débarquent en masse en Roussillon...

La presse régionale, les hebdomadaires parisiens, la télévision ont abondamment commenté cet état de fait. Ces divers reportages appellent un certain nombre de remarques :

— On a souvent abusé dans les titres, de clichés faisant appel à un folklore hispanique (castagnettes, ollé, ollé, etc.) alors que pour l'essentiel il s'agit de touristes Catalans.

— Bien que la Catalogne soit en pleine expansion économique, ce n'est pas tout le monde et en particulier les travailleurs Catalans qui peut s'offrir de fréquents week-ends à Perpignan. Il s'agit surtout de la moyenne bourgeoisie quoique le mouvement ait tendance depuis peu à se populariser (petite bourgeoisie, employés).

— Face à cette fréquentation massive de nos salles de spectacle récemment reconverties a la pornographie, les Roussillonnais pourraient développer un complexe de supériorité sur le plan politique en opposant l'Etat Espagnol, pays de la censure, à l'Etat Français, « pays de la liberté ». En fait, la censure est tout aussi présente de ce côté des Pyrénées (censure à l'O.R.T.F., films et livres interdits par le Ministère de l'Intérieur). Sur le plan des mœurs, nous pourrions nous croire émancipés, si notre société n'interdisait pas la diffusion publique de toute information relative à la régulation des naissances ou l'éducation sexuelle dans les établissements scolaires.

Alors que la majorité des Perpignanais aurait plutôt tendance à se plaindre (invasion de la ville, atmosphère de luna-park) la plupart des reportages tendent à justifier la situation pour des raisons commerciales : « Un vrai ballon d'oxygène », « Un boom », « De belles recettes » (« Nouvel Observateur » du 9 avril 1973).

Mais trois questions essentielles qui pourraient aider à mieux comprendre l'insatisfaction confuse des masses Roussillonnaises demeurent sans réponse :

— Qui profite vraiment de cet afflux de devises ?

— S'agit-il d'un fait isolé ? Ou au contraire d'une manifestation parmi tant d'autres d'une situation d'ensemble ?

— Qui supporte les conséquences de cette situation ?

QUI COBRA S'ALEGRA

L'ouverture sur Barcelone commence à porter ses fruits. Menacée par la main-mise progressive des grands trusts multinationaux sur le pays, une certaine couche de la population roussillonnaise (petite et moyenne bourgeoisie) a cru pouvoir sauver ses intérêts de classe en se rapprochant de la puissante bourgeoisie barcelonnaise.

Les usines promises pour la zone industrielle de Rivesaltes n'existent que sous la forme de dossiers confidentiels poussiéreux. En attendant de venir un jour comme patrons et cadres, la moyenne et petite bourgeoisie catalane vient se divertir chez les « germans del Rosselló ». Ce qui arrange bien les affaires de quelques-uns. La bénédiction interessée de l'Etat Français qui encaisse les impôts sur les cinémas, casinos et autres établissements leur est toute acquise.

SEM TURISTIFICATS !

Un fait isolé ? Non. Les Catalans du Roussillon savent pertinemment que ce n'est pas le cas. Notre pays s'est vu imposé une « vocation » de luna-park. Jusqu'à une date récente, seules les zones rurales étaient atteintes. Maintenant, Perpignan est à son tour touché. La bourgeoisie locale a enfin sa part du gâteau. L'été elle n'en ramasse que les miettes car ce sont les grandes entreprises étrangères et leurs relais régionaux (bourgeoisie montpelliéraine entre autre) qui tirent tout le bénéfice de l'Aménagement du littoral.

Restent les week-ends d'hiver, pendant lesquels le luna-park roussillonnais fonctionne avec la clientele aisée des grandes métropoles industrielles voisines (Barcelone, Toulouse et bientôt Fos).

L'INTERES ES MALA BESTIA

Il est actuellement impossible de voir à Perpignan des films de qualité. La recherche exclusive du profit joue à plein et comme d'habitude les intérêts des Roussillonnais sont sacrifiés sans aucune compensation sur le plan économique : non seulement cela ne modifie nullement la situation d'ensemble. Le chômage s'accroît sans cesse, les salaires stagnent, les jeunes sont condamnés à l'exode.

N'HI HA PROU !

Que l'on cesse enfin de nous distraire avec de stériles bouffonneries ! Ne laissons pas le capitalisme rabaisser notre pays au rang de gigantesque luna-park. Luttons contre la bourgeoisie Française, Belge, Allemande ou Catalane (du Roussillon ou d'ailleurs) et quels que soient les intérêts qui la motive car elle travaillera toujours contre nous.

Les réactions spontanées, les protestations indignées sont rarement efficaces, il est nécessaire de s'organiser pour vaincre afin de faire triompher nos droits : garantie de l'emploi et des ressources, droit de vivre au pays, droit de décider nous-même de notre avenir.

S'HAN SUPRIMIT LES EMISSIONS DE RADIO EN CATALA

Fins ara teniem, a més dels 5 minuts diaris de les 7 hores i mitja, 12 minuts cada dilluns en els quals se feien emissions de sardanes, de nova cançó rossellonesa i catalana, de poesia i història.

Ja fa temps que se va demanar a l'O.R.T.F. que fessin emissions de televisió en català com se fan a Bretanya, Occitània i al País Basc. Semblava efectivament que Paris volgués donar un petit temps d'antena a les cultures de les nacionalitats de l'Estat Francès. Però aqueixa evolució se va aturar ràpidement i quan pensàvem que la primera emissió en català era eminent, s'ha suprimit.

Se va insistir de nou a l'arribada de l'Arthur Conte a l'O.R.T.F. No hi va fer res i sempre esperem aqueixes emissions.

Ara no tan sols tenim pas televisió en català sinó que ens suprimeixen les de la ràdio. En un mes 48 minuts de menys sobre 198 ! Bona escapçada per un sol cop.

Dins de poc no fora d'estranyar que ens treiessin els 5 minuts matinals. On anirem a parar !

Potser ho fan perquè si d'aquí un temps se radicalitza el moviment popular català, i el poble reclama ràdio en català, ens tornaràn a donar el que ens hauràn tret i podràn aixi fer callar amb la demagògia habitual de la burgesia francesa, el poble, fent veure que hauran satisfet a llurs reivindicacions culturals.

Però esperem que el poble treballador català se deixarà pas enganyar en aquell moment. Pas solament això sinó ja des d'ara ha de reivindicar que se li tornin aqueixes hores per cert molt escoltades sobretot als vilatges i rebutjar l'argument de les despeses car seran pas 180 F mensuals que els hi costaven aqueixes emissions que els hi permetran de fer grans estalvis.

La sola resposta, una resposta de masses. Reclamem per

tots els mitjans a la nostra disposició la ràdio i la televisió en català.

Lluitem pels nostres drets culturals !

Nota Bene : *A partir de Gener 1974 s'han restablert les 4 emissions. Nos cal exigir la radio en català i una cadena de T.V. catalano-occitana.*

TOMATES, PRESSECS POMES, etc. AL FUMARAS...

2/3 de l'humanitat pateixen fam. La politica agricola del govern fa que nosaltres gitem les collites : lo que en diuen pudicament « retrait ». Desprès de les tomates i dels prèssecs ara hi passen les pomes del Conflent. Tot el pacient i dur treball d'un any esdevé fum i pudor. La reineta del CANADA aquesta poma tan gustosa en lloc de regalar els paladars és mazutitzada i cremada. El fum de la fruita que el govern fa cremar és l'encens modern al Déu Totpedoros de la societat de profit i d'explotacio. Les primeres victimes son ben segur els pagesos del CONFLENT. Els hi queda els ulls per plorar i el Credit Agricol per acabar de s'arruinar. O bé els hi queda la terra per vendre a uns « bronze-culs » que hi vindran per estiuejar de quant en quant. Els joves arai ! són flics o C.R.S.

Mentres quc els pagesos se fan cada dia més pobres, mentres el ventre dels infants del terç mon inflan degut a la subnutricio, mentres l'esperança de vida del mon infeliç és de 30 anys els porcs que mamen el ramat son cada dia més rics. Fins a quant nos deixarem manar ?

DUES SETMANES DE VAGA A L'IM-PRO L'ESPOIR (A.R.E.F.P.A.) DE BOMBAS

Durant més de 15 dies els dos terç de tots els assalariats d'aquell establiment dedicat a l'infancia « inadaptada » han fet vaga. No se tractava pas d'aconseguir un augment de salari ni una millora de les condicions de treball. Més senzillament els emplegats en tenien prou de ser complicis d'una gestio que no té en compte els interessos dels alumnes.

Aquest establiment pertany a una associacio privada (A.R.E.F.P.A.) que no té com a tal unes finalitats comercials. El Consell d'Administració és constituit de notables. Els assalariats no participen pas a la gestio. En realitat l'estructura juridica (associació sense finalitat de profit) amaga la rapacitat d'uns xuca-mainada. Aquest és el cas a BOMPAS. Ja fa un any havien demanat de poder verificar la comptabilitat. El Consell havia refusat. Els elements més concientitzats a dintre dels assalariats havien estat foragitats. Entretemps una secció sindical C.G.T. se va constituir lo que va permetre de conduir aquesta acció a finals d'any.

80 % dels infants « inadaptats » cauen a mans d'institucions privades, on darrera els notables i els filantrops incompetents hom trobat sovint uns negrers de l'inadaptació.

El COMITE DE GREVE (comitè de vaga) havia convocat una reunió d'informació publica a la BOURSE DU TRAVAIL a PERPINYA. El debat malaudarament no va permetre una discussió sobre el punt fonamental : el perquè d'una pedagogia de la separació, de la segregació. A través d'aquesta caricatura de l'escola que son aqueixos establiments hom pot veure millor el paper alienador de l'escola. Son la conseqüencia logica — i inadmissible — d'una concepció classista, productivista, burocratica de l'adquisició del saber. El tancament quasi-penitenciari de l'escola és una absurdidat i una injusticia cada dia més gran. No ens ha d'estranyar que, de quant en quant, uns « alumnes » volguin tornar a la llur condicio d'homes fent petar el lloc de la separació i del sacrifici de la llur humanitat. Quan hom veu que la « gauche » no té res més a proposar que la democratització és a dir la generalització de la separació i del tancament...

Dediquem a la « gauche » la més bestia del mon, la gauche franximana el petit conte següent :

L'OGRE A.R.E.F.P.A. I L'OGRE D.D.A.S.S. TENEN UN BON PAIDOR

Dins els contes de la nostra infancia hi havien ogres que es fartaven de carn tendres. A CATALUNYA NORD avui dia la realitat és pitjor que la ficcio d'ahir. Els ogres tenen noms modernissims : AREFPA, ALEFPA, DDASS. Sigles misteriosos, amenaçadors. Pobres infants si cauen sota les potes des ogres d'avui. Els ogres aquells se nodreixen pas de qualsevol carn de mainada. Els hi cal una mainada especial, la que se'n diu « inadaptada ». Probablament perquè fa més xuc i la seva carn és més tendra. EN DDASS és un complici proveidor dels ogres. Actua en nom de l'ordre i de la llei. El sistema antic dels ogres perduts dins uns boscos que no son en cap mapa, fora del mon civilitzat és del tot acabat. En podem tenir enyorança. Els ogres d'ara son dins les ciutats. No hi ha cap jove que pogui ser segur d'els hi escapar. Els benvolguts i finalment simpatics ogres del passat eren terribles mes portaven barbes. Eren afamats mes se podien fartar. I els hi arribava de dormir. Quan perseguien un infant feien passos gegantins mes sense les llurs botes eren incapaços de caminar. Sobretot, feien cara d'ogres. Ai las ! Amb l'ogre AREFPA i tota la colla de xuca-mainada « au goût du jour » la cosa no és tan clara. Es un monstre polimorf ço que vol dir que pot canviar d'aspecte en un clucar de parpelles, és un monstre col.lectiu ço que vol dir que és una persona que neix de la reunio d'un mon de gent famolenca (amb el progrès, cada dia n'hi han més d'aquesta mena). Es un monstre que sap parlar i enganyar. Quan el veieu sembla una espècie d'angel. La seva veu té la dolçor de la mel. Es envoltat de la llum que fan els mots « Progrès », « Reinsercio social », « Utilitat publica », etc. Es un monstre que mai és fart. I com que no en té prou amb els 5 o 6 anys durant els quals s'amaneix la mainada per portar la al grau de delicadesa desitjable invoca ara un dret de seguici sobre els que s'hauran pogut escapar. A Catalunya Nord cerquem uns PATUFETS que se podrien encarregar de matar aqueixos ogres tan terribles. Malauradament sembla pas que els PATUFETS hagin mai atravessat les ALBERES. Si un atrevit PATUFET se decidia un d'aqueixos dies que ens ho faci saber. Tindrà la nostra ajuda.

EL P.S.U. I LA SEVA « SOLIDARITAT »

A « L'Indépendant » el P.S.U. ha fet constar la seva solidaritat amb els moviments dissolts.

Mes per recordar de seguit que consideraven que els moviments dissolts feien el joc de la burgesia local.

Ho cal fer ! El dia mateix on un cop més els del P.S.U. pretenien donar lliçons, a PARIS « pel primer cop dins la historia » una delegacio d'aquest partit, era rebuda al seu dels radicals que se'n diuen d'esquerra. Si, heu ben llegit el Partit del burgès compradore català per excellencia : Gaston PAMS.

Qui és que fa el joc de la burgesia local ?

A més no és el moment on els patriotes son empresonats que vos cal donar-nos lliçons. Un xic de decència, sang de nap !

CREACIO D'UN COLLECTIU NORD-CATALA PER LA DEFENSA DELS DRETS NACIONALS DELS POBLES OPRIMITS

Les 3 organitzacions politiques nord-catalanes (A.R.C., Sometent, E.C.T.) son a l'origin d'aquest collectiu. Mit-ho aqui el text del « volanti » que es va tirar :

SOLIDARITAT AMB ELS PATRIOTES BASCOS, BRETONS, CORSES

NON AUX EMPRISONNEMENTS DES PATRIOTES

12 militants bretons, 2 militants corses emprisonnés, les réfugiés basques arbitrairement chassés de chez eux.

NON AUX ATTEINTES A LA LIBERTE D'EXPRESSION

« ENBATA », hebdomadaire politique basque dissoud par MARCELLIN, parce qu'il représente les véritables intérêts du peuple basque et que MARCELLIN veut vendre ses « Mirage » à FRANCO .

VIVE LES LUTTES DES PEUPLES BASQUES, BRETON, CORSE

I NOSALTRES CATALANS ?

FINS A QUANT ACCEPTAREM L'EXIL, EL XOMATGE ?
FINS A QUANT ACCEPTAREM LA SANGSUGA DEL TURISME ?
FINS A QUANT ACCEPTAREM ELS NOTABLES MENJADINERS ?

ELS BASCOS, BRETONS, CORSES, ENSENYEN EL CAMI ; RESISTIM JUNTS.

LLUITES A CATALUNYA-SUD

113 DETINGUTS DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA

El 26 d'Octubre van ser detinguts a Barcelona a l'església Santa Maria Mitjancera, 113 suposats membres de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya.

Aquest fet va representar per la repressió franquista una acte de tal envergadura que quasi bé no el van poder assumir.

Els 113 van ser empresonats a la preso Model, alguns d'ells torturats. Es van imposar a la preso obtenint tota una sèrie de reivindicacions per l'amillorament dels empresonats (remplaçar els vidres fins ara trencats, neteja general de la preso, etc.).

La solidaritat va ser important, se va escriure als detinguts, s'els-hi va enviar menjar, s'han recollit molts diners per pagar les caucions, etc. La culminació de la solidaritat va ser la concentració prevista à Vic. Unes 20 000 persones es van mobilitzar i malgrat la ocupació gairebé militar de tota la regió (controls per les carreteres ; als trens i les estacions, etc.) importants manifestacions van tenir lloc a la Ametlla del Vallès i a Granollers on hi van haver enfrontaments amb la policia.

Com han dit els 113, l'Assemblea de Catalunya no pot ser empresonada perquè és al carrer.

A Perpinyà la solidaritat va ser també prou important. S'han recollit forces signatures, articles a la premsa, s'ha constituit un Comitat de solidaritat amb els presoners politics de Barcelona, s'han organitzat actes solidaritat i reunions d'informació, etc.

Malgrat la capacitat de mobilització que ha demostrat l'Assemblea de Catalunya i la importància que té en la situació de clandestinitat de l'Estat Espanyol, aquesta plataforma politica mereix algunes critiques. Actualment cal anar molt més enllà que els 4 punts de la 1era sessió i això tothom n'és conscient peró per anar més enllà cal tenir compte de dos punts.

1 — La contradicció entre els interessos del proletariat i els dels sector progressista de la burgesia, passa a segon terme, en canvi cal posar a primer terme els interessos comuns del proletariat i d'aquests sectors de la burgesia (petita i mitjana burgesia en via de pauperització) afi de canviar els reports de producció monopolistes.

Aquesta és la contradicció principal en el estadi monopolista del capitalisme i el fonament de la lluita revolucionària.

La classe dominant no és la burgesia en general sino la oligarquia. L'augment de la lluita del proletariat no elimina la participació de la burgesia nacional (entendre de les nacionalitats oprimides) sino que la posa en segon terme. Pero cal que el proletariat dirigeixi la lluita d'alliberament nacional en els Països Catalans (i a tot arreu) lluitant en primer temps contra la oligarquia i concretament per la destrucció de l'Estat franquista espanyol. Seria un error tàctic d'al.liar-se amb els sectors de la grand burgesia encara que es diguin antifranquista (antidictatorial) perquè els seus interessos convergeixen amb els del franquisme car el franquisme són ellos.

La lluita de l'Assemblea de Catalunya ha de ser clarament anti-monopolista i per conseqüeent anti-imperialista rebutjant aixi tots els sectors anti-democràtics en els fets (la burgesia francesa amb els seus représentants, Pompidou i Marcellin en son un exemple) i no com ho proposen els reformistes amb llur pacte per la llibertat.

Els objectius de l'Assemblea de Catalunya han de respondre als objectius del proletariat i de les classes populars per l'alliberament nacional i de classe del nostre poble, donant-se objectius autènticament revolucionàris.

2 — D'altra banda, l'Assemblea de Catalunya ha de tenir compte del concepte de Països Catalans sobretot en el que concerneix el Pais Valencià i les Illes Balears on la lluita i els objectius a curt i llarg termini son identics als del Principat.

Ea problema és un poc diferent per Catalunya-Nord pel fet de trobar-se en un altre estat.

Es en aqui on toquem el viu del problema. La qüestio nacional catalana no es limita a l'Estat Espanyol sino tembé a l'Estat Francès, la nostra lluita, a Catalunya-Nord, tindrà, és cert, formes una mica diferents a curt termini pero no a llarg termini.

I en aquest sentit el projecte dels bascos de constituir un Front Nacional d'alliberament basc (F.N.L.B.) per Euskadi Sud i Nord, és una lliço que cal tenir en compte.

La I.R.A. provisionals lluita també en dos estats diferents per la reunificacio de Irlanda i pel socialisme.
Superar aquest problema seria una resposta a les burgesies francesa i espanyola demostrant que la nostra lluita és una sola.
Peró sem perfectament conscients que no s'han de tenir actituds voluntaristes i encara menys provinents d'una organitzacio encara poc representativa del poble treballador nord-català en lluita i que aquesta unificació de la lluita necessita una més grand presa de consciència del poble treballador nord-català i també un desenvolupament de les lluites a Catalunya-Nord i aquesta és la nostra tasca.
Visquin els Països Catalans lliures !
Visquin els Països Catalans socialistes !
Visca l'Internacionalisme proletari !

REVISTES

USINE NOUVELLE AUX CHAMPS

Notre puissant et régulier confrère « Usine Nouvelle » a rencontré le Roussillon ! Il en parle dans son numéro 33/34 du 16 au 23 août 1973 sous un titre pour le moins évocateur : Pyrénées-Orientales : les yeux pleins de soleil.
Rien de ce qui concerne la Catalogne Nord ne nous laissant indifférents, ceci vaut qu'on s'y arrête d'autant, d'ailleurs, que ces messieurs d'« Usine Nouvelle » expriment souvent (mais cela est pure coïncidence !) les intérêts du capitalisme moderniste, productiviste dynamique, ouvert... et surtout **réaliste.**
Jugenz-en plutôt.

« Le département des Pyrénées-Orientales pourrait trouver sa place bientôt dans la compétition économique régionale. Il en a les moyens. Il serait temps car les problèmes de l'emploi ne peuvent être résolus par le seul développement touristique fondé sur les stations de neige, l'aménagement de la côte et les activités agro-alimentaires. »

Mais quels sont les avantages que pourraient en tirer les Pyrénées-Orientales ? Quelle est leur place dans la compétition économique régionale ?

« La zone industrielle de Rivesaltes qui couvrira 235 ha peut être, pour le département, une plate-forme d'industrialisation. Le département semble avoir trouvé tous les appuis pour y parvenir. Ainsi, le prix du mètre carré sera cédé à 15 F et pourra être ramené à 10 F si l'entreprise crée 40 emplois à l'hectare.
La prime de développement régional varie de 12 à 25 % du montant des investissements. L'exonération de la patente est acquise pour cinq ans. Enfin, les industriels pourront pratiquer, dès l'achèvement de l'opération, un amortissement égal à 25 % des investissements.
Les investisseurs potentiels paraissent en majorité des sociétés espagnolees appartenant au secteur textile et employant surtout du personnel féminin. Ce débouché paraît donc insuffisant. Or, en Roussillon, chacun semble croire que la qualité de la vie locale, les conditions offertes aux industriels agiront d'elles-mêmes. C'est là que la tradition industrielle fait sans doute le plus défaut, pour tirer parti des possibilités économiques nouvelles du département. »

Il s'agit là, en quelque sorte, d'un appel lancé aux Catalans du Nord pour les inciter à faire des efforts supplémentaires. Bien sûr, vous avez du soleil, bien sûr vous avez de la main-d'œuvre, mais ne vous endormez pas que diable, encore un bon mouvement ! Les facilités offertes par la zone industrielle de Rivesaltes, pour réelles qu'elles soient, restent encore très insuffisantes et vous n'êtes pas les seuls à en offrir de semblables...
Ainsi donc, main-d'œuvre à bon marché (3 000 chômeurs), avantages fonciers et fiscaux considérables ne suffisent pas.
Voilà qui éclaire d'un jour singulier à la fois la décentralisation industrielle et la régionalisation capitaliste.
En ce qui concerne la décentralisation, ce qui importe, c'est :
1) Une main-d'œuvre à bon compte et les capitalistes barcelonais qui cherchent à avoir un pied dans le Marché Commun et ne se font pas répéter deux fois l'invitation !
2) Des avantages considérables.
Mais lorsque la base industrielle principale est à 800 ou 1 000 km de là, cela ne suffit pas ; il faut plus et justement la région vient à point pour assurer ces services que l'on nomme pudiquement « mentalité industrielle ». A vous messieurs les notables locaux de prendre en charge le démarchage et les avantages qui sauront convaincre les puissants du moment.
Le développement octroyé s'accompagne ainsi de diktats auxquels les responsables locaux ne peuvent se soustraire, pris qu'ils sont dans l'engrenage de la collaboration. Cessez de rêver « les yeux au soleil » et prenez-vous par la main. Logements ? Téléphone ? Liaisons aériennes ? Hébergements ? Mentalité ? Le capitalisme ne veut voir qu'une tête et passe la revue de détail. Seuls bénéficieront du développement les dociles, ceux qui sauront d'eux-mêmes saisir leur chance à savoir payer pour être mieux exploités et assurer la rentabilité maximum.
Autrement dit la question est de savoir si nous accepterons de continuer à nous faire dire par notables interposés et grassement rétribués au détriment des ouvriers paysans et du peuple tout entier « Culs terreux de «cataloland», apprenez à parler industriel avancé français ! »
La réponse appartient au peuple travailleur Catalan.

EL PSU i "L'ESPAGNE"

El setmanari del PSU-PARIS « Tribune socialiste » acaba de publicar un article d'En GILLET sus de « l'ESPAGNE ». 4 punts :
— el moviment national basc,
— el moviment nacional català,
— el moviment obrer,
— el F.R.A.P.
Ens limitarem a comentar els 2 primers punts.
A proposit dels bascos és significatiu la conclusio que treu en GILLET de l'execucio d'En CARRERO BLANCO pels militant de la E.T.A. Significatiu i absurd. Explica que la VI na Assemblea ha marxat de la E.T.A. criticant el « nacionalisme petit burgès » i el « militarisme ». Que en part recuperada pels trotskistes la VI na Assemblea ha anat a l'aigua. Que la E.T.A. és ben arrelada. Fins aqui va bé. Després explica que el fet que la E.T.A. hagi decidit d'actuar a MADRID demostra que la E.T.A. ha superat el seu localisme basc. Altrament dit la E.T.A. s'està espanyolitzant... Aixo és significatiu. En GILLET sap que la fi de l'ESPANYA significarà també la fi de « la FRANCE ». El membre eminent de l'aparell francès no se pot resoldre al crim de « lèse majesté ». Aleshores per se tranquilitzar inventa aquesta faula d'una E.T.A. « espanyola »... Si hagués llegit el MANIFEST de la E.T.A. hauria vist que els militants bascs declaren rotundament : « Creiem profundament que el nostre problema com a classe explotada dins un context de poble nacionalement oprimit i dividit no se pot resoldre dins el marc espanyol o francès ». Hauria pogut llegit : « Sols un poder independent que seria entre les nostres mans, és a dir un estat socialista basc podria guarantir la solucio de l'altra cara del problema : el nostre alliberament com a membres d'una comunitat nacional oprimida : EUZKADI. » A la diferència d'uns quants pseudo revolucionaris els de l'E.T.A. parlem pas « en l'air ». Els cal llegir, cal interpretar llurs actes sense les ulleres social-xovinistes. Ho lamentem per EN GILLET : el cami de l'E.T.A. el cami dels revolucionaris catalans no passen ni per MADRID ni per PARIS encara que de quant en quant s'hi pogui anar.
A proposit dels catalans el que diu és més que absurd, revoltant.
Comença per una mentida : insinueix que per dividir els treballadors FRANCO ha donat més llibertats culturals als catalans que als castellans. Diu per exemple que la censura espanyola ha deixat publicar LENIN i MAO en català. FALS. La unica traduccio d'En MAO és la de l'E.C.T. : no pot entrar normalment dins l'Estat espanyol. En quant a LENIN la dar-

rera edicio catalana és del 1937. En quant a MARX ha estat traduit tant en català com en castellà. Si En GILLET vol conèixer la repressio franquista contra la cultura catalana pot llegir « Catalunya sota el règim franquista » (Ed. catalanes de Paris). Les persecucions contra la cultura nostra omplen més de 400 pàgines.

En l'aspect politic explica que l'Assemblea de CATALUNYA és la realitzacio al Principat del Pacte per la llibertat del P.C.E. Es refusa de veure el caràcter nacional català de l'Assemblea. Sotevalua el paper dinàmic dels grups revolucionaris catalans com el P.S.A.N. a dintre de l'Assemblea. A més aquesta critica « esquerrista » de l'Assemblea fa riure quan hom veu que el P.S.U. dins un estat burgès parlamentari festeja amb « l'union de la gauche », amb la social democràcia franximana. El P.S.U. és més exigent pels altres que per ell mateix...

Quan evoca la situacio nord-catalana inevitablement acusa de sentimentalisme petit burgès els militants que van probar de manifestar la solidaritat nord-catalana als 113. A més d'una acusacio gratuita trobem en les 4 ratlles que nos dedica dues mentides : la solidaritat que va manifestar el COMITE PELS PRESOS DE BARCELONA no ha pas significat mai una adhesio a les tesis de l'ASSEMBLEA. Com podriem ser d'acord amb l'Assemblea quan aquesta es refusa a considerar el fet català a CATALUNYA NORD, als Pais València, i a les ILLES ? Quan aquesta es refusa a plantejar la necessitat d'un front militar ? Quan es limita del punt de vista social a uns objectius humanitaris (l'amnistia) o democràtics (les llibertats individuals i collectives) ? Desprès En GILLET diu que en aquesta linia d'acord amb l'Assembléa varem topar amb l'oposicio del P.S.U. El P.S.U. ha estat simbolicament present en el Comitè i prou. Ni ajuda, ni opposicio : l'absència presència. Aquesta posicio : ni carn ni peix que « defineix el P.S.U. en tots els aspectes avui dia.

CATALUNYA LLIURE I ROJA !

« Au fil de la semaine »... Pierre Vianson-Ponté s'en prend dans « le Monde » des 16-17 septembre 1973 aux partisans de l'Occitanie « lliure roja ». Que nous importe ? en l'occurence toute une série d'affirmations, d'opinions, d'attaques. Non que nous prétendions nous substituer à nos camarades occitans — mais simplement parce que nous sommes également, indirectement et même directement, mis en cause.

Cet article est révélateur à plus d'un titre :

— en premier lieu, d'une bonne chose... La réalité des minorités nationales en France est telle qu'un homme aussi sérieux que l'est l'auteur de l'« Histoire de la IIe République », est contraint de s'en préoccuper — ne serait-ce qu'au hasard d'une rubrique hebdomadaire... ;

— en second lieu, de s'en préoccuper pour tenter de nier cette réalité... il faut donc croire qu'elle fait peur à la bourgeoisie en particulier, et à ses défenseurs ;

— enfin, en dernier lieu cet article est révélateur par la nature des arguments développés.

Que nous dit-on en effet ?

1° Qu'il n'existe pas de limites strictes à l'Occitanie ; en particulier, nous, Catalans du Nord, sommes menacés par l'impérialisme occitan. Semer la confusion, introduire la suspicion entre ceux à qui l'histoire dicte l'union des efforts... N'est-ce pas là la stratégie du vieil impérialisme anglais, qu'en bon libéral M. Vianson-Ponté doit certainement admirer ?

2° Que l'occitanisme n'est qu'une nostalgie sans fondements sérieux, quels que soient les titres universitaires de certains de ses défenseurs. Nous devons d'ailleurs signaler qu'en matière historique l'auteur ne craint pas l'erreur. C'est ainsi que selon lui le Roussillon n'a pas été rattaché à la France au traité des Pyrénées en 1659 mais sous Louis XI ! C'est en effet partiellement vrai, mais dans ce cas la Hollande passagèrement incorporée à la France, devrait être considérée comme lui appartenant toujours... !

En ce qui concerne les langues, l'auteur affirme « ... que cette langue soit (...) à Perpignan si proche de l'espagnol qu'elle lui ressemble curieusement ». Nous laissons les lecteurs catalans juges de la rigueur de ce pourfendeur de fausse scientificité. Pourtant, ces imprécisions, et ces erreurs ne constituent pas l'aspect essentiel de l'argumentation qui repose fondamentalement sur le mépris traditionnel de l'homme du Midi, galejeur, vantard, imprécis. L'attaque est classique et elle touche juste quand elle atteint le goût que nous trouvons, Occitans comme Catalans, à nous complaire dans la description de nos périodes fastes, sans rechercher ce qui, à travers guerres, invasions, conquêtes et défaites, nous a fait tels que nous nous affirmons : différents.

L'ennui pour notre adversaire, c'est que son accumulation de faits considérés comme embarrassants pour les occitanistes, n'est que la description des étapes de l'apparition de cet ensemble multiple, complexe, d'abord uni de Marseille à Barcelone, de Limoges à Lleda, puis séparé en deux entités : l'Occitanie et la Catalogne.

Non, Monsieur Vianson-Ponté, l'Empire Romain ne nous gêne pas ; il nous enseigne que son emprise fut plus forte au Midi qu'au Nord de la « France », introduisant un premier élément de différenciation. — Et vous devriez savoir que la « Catalogne » a voulu dire à l'origine « Goth a land »... la terre des Goths. Non seulement le passage de l'Empire Romain à la Féodalité par le biais des grandes invasions et de l'Empire Carolingien ne nous embarrasse pas, mais il constitue nos « préhistoires », la source et l'explication de nos caractères propres. Et, si, lorsque vous cherchez à nous rabaisser, nous aimons vous rappeler notre fortune d'antan, sachez que nous n'ignorons pas et surtout ne voulons pas ignorer ce que nos terres, nos peuples, ont vécu, sans l'emprise de vos rois, de votre République Bourgeoise, et de nos fantoches à votre service. C'est là que nous puisons notre détermination de Libération Nationale, car nous savons que sous votre domination, jamais la parole ne nous sera rendue. En connaissance de cause nous pouvons dire que ceci est l'œuvre de la bourgeoisie, de l'Etat Français, et non du peuple de France — notre allié de toujours contre la dictature de votre ordre social.

3° La clé de tous nos problèmes réside d'après l'auteur dans la régionalisation. Voilà où menaient les insinuations, les calomnies : à la défense du projet le plus éculé, le plus inconsistant du gaullisme, à celui que reprend le chantre du capitalisme international J.J.S.S., Monsieur Pierre Vianson-Ponté, vous perdez votre temps : Ce que les Italiens ont eu l'habileté de mettre en place dès leur libération — à la suite il est vrai de l'action armée des Valdotains et des Siciliens — il est trop tard pour en rêver comme coupe-feu contre les luttes de libération nationale des peuples de l'hexagone. Nous ne nous laisserons pas leurer par les charmes des parlements régionaux. Les promesses non tenues de la libération sont mortes... Mortes avec la reprise en main par les commissaires de la République, de la Corse, de la Bretagne, et de Toulouse insurgée et victorieuse. Sociaux démocrates, révisionnistes libéraux, souvenez-vous qu'on ne reprend jamais deux fois les armes au peuple. Sachez aussi qu'entre la Toulouse insurgée contre le Montford et celle qui s'est levée contre le Nazi, coule la traditionnelle lutte qui passe par Paoli en Corse, par la préfecture de Perpignan brûlée en 1907 et celle de Bastia mise à sac en 1973.

Ramon SEBASTIA.

«INFORMAZIONE CATALANA»

Es el nom del butlleti del « Comitato di solidarietà con la Catalogna » que ençà de 3 anys fa un notable treball per fer conèixer a l'opinió democràtica la realitat de la nostra lluita. Direcció : Via Ferrero 17 (13051) BIELLA.

EUZKADI NORD

LA LLUITA DELS BASCOS PEL DRETS DE VIURE DINS EL LLUR PAIS

MARCELLINO, COMPANERO, SI QUIERES HACER PESSETAS CON TUS « MIRAGE » Y OTROS JUGUETES ES PRECIS GOLPEAR A LOS BANDITOS DE LA ETA...

Aixi parla amb un to que nos admet rèplica el Generalissimo al Ministre de l'Interior francès. Pel govern francès vendre és una obsessio i l'Espanya és fora un mercat. Quants « Mirage » per un refugiat basc ?

Un cop més la repressio cau sus dels refugiats. Aixo malgrat l'acord que l'Estat francès va passar amb ellos. Per la quarta vegada en cinc anys MARCELLIN violant les seves promeses proba de fer marxar de llur pais els refugiats bascos. Trets per la força de casa seva, duts al Nord el 31 de Decembre, amb les « menottes » com si fossin g angsters. Malgrat el fet que el recurs contra la decisio administrativa sigui «*suspensiu » d'execucio... Com que ben segur han tornat — son tan tossuts els bascos com els catalans — son arrestats per violacio de l'arrêté. El tribunal decideix que han de ser alliberats. Més en MARCELLIN se n'en fot. Fa appelacio de la decisio i violant un cop més la seva legalitat els manté en detencio. Seran finalment alliberats quan la Cort de PAU confirmarà la decisio del Tribunal de BAIONA. Mentrestant uns bascos del Nord fan vaga de la fam a la catedral, un cop més. Mentrestant les dones dels refugiats son victimes de la ferocitat del CRS. Entrestant es manifesta la solidaritat internacional : dos diputats flamencs del partit VOLKSUNIE seran « foragitats » de l'Estat francès (el « Monde » n'ha pas parlat gaire...) desprès de 4 estudiants flamencs perquè havien vingut per manifestar la llur solidaritat. EN MARCELLIN no ha pogut « foragitar » els bretons, els occitans, i nosaltres. Pobret aquest hexagon està esdevenint un trencaclosca per la seva pobra petita closca. En el miting de solidaritat que va tenir lloc a DORIBARNE (St-Jean-de-Luz) el Dissabte 19 de Gener a més del diputat del Parlament de BELGICA van intervenir en Roland PECOUT per Lucha Occitana, un militant d'un Partit proletari del sud d'Italia i de les illes ; l'Ives ROUQUETTE, l'Alain GEISMAR. En nom de l'E.C.T. un militant d'aquesta organitzacio insistia sobre la necessaria solidaritat entre el poble basc i el poble català sotmesos a une doble i semblant opressio. Mostrava l'importancia de la repressio franquista encontre d'unes reivindicacions nacionals limitades i pacifiques i la similitut de la repressio francesa al Nord. Donem a continuacio els Parlaments d'en ROUQUETTE, d'En Roland PECOUD i d'En GEISMAR.

NON aux SEPARATISTES !

Pourquoi ?

ETA organisation étrangère qui se déclare révolutionnaire et socialiste désire s'emparer par la force du Pays Basque Français.

Les Basques Français refusent d'être leurs complices et leurs victimes.

NON aux gauchistes camouflés.
NON à leur révolution, au désordre, à l'anarchie.
NON aux étrangers qui ridiculisent notre hospitalité
NON aux séparatistes d'ENBATA, larbins d'ETA, qui refusent les urnes, prêchent la violence et bafouent la démocratie.

Vive le Pays Basque Français

Vive la France !

Aquest « volantí » va ser escampat a tot arreu a Euskadi-Nord el dissabte 19 de gener de 1974 la nit on hi va haver a Doribarne (St-Jean-de-Luz) el miting de solidaritat amb els refugiats Bascos del Sud.

Nos mereix cap comentari sinó que creiem que val la pena recordar que a Perpinyà a final de maig del 1968 el govern va fer escampar un volantí que atribuia als estrangers *la vaga i tot el moviment.*

La dreta no té gaire imaginació...

PARLAMENT DE L'IVES ROUQUETTE

C'est un honneur pour moi qui ne suis qu'un écrivain et non pas un représentant politique de sentir ce soir que l'empire craque. (Applaudissement.) C'est un honneur pour moi de sentir qu'il craque quand il se dit ouvertement franquiste ou qu'il se prétend démocratique comme dans ce pays ou encore pour quelque temps nous sommes enfermés. Je fais partie de ces gens qui ont appris dans les livres que l'empire il allait de DUNKERQUE à TAMANRASSET. Je fais partie de ces générations qu'on a envoyé se battre pour qu'il dure jusque là. C'est fini. Et désormais, à l'intérieur et par dessus les frontières, je sens que des hommes dans leur langue, ici dans cette langue basque, que je suis bizarrement heureeux ce soir de ne pas comprendre ; ailleurs dans ce catalan qui est si proche de mon occitan et que je comprends parfaitement, sans l'avoir jamais appris, en utilisant la langue de l'AVEYRON que mon père et ma mère m'ont apprise, que je comprends à PERPIGNAN, que je comprends à BARCELONE, que je comprends à VALENCE ; avec ce Corse qui est tout près de notre parler ; et avec cette langue bretonne qui est si difficile mais où, également, perce la volonté d'un peuple qui se réveille ; je dis que dans nos vieilles langues nous sommes la jeunesse de l'EUROPE ; nous sommes la jeunesse du monde, car après tout pourquoi privilégier ce petit bout de la terre alors que le combat est partout. C'est partout que les gens demandent le droit à vivre dans leur lieu et à y vivre dignes. Il n'y a aucune raison que nous ne nous entendions pas par dessus la tête des guignols qui nous gouvernent. (Applaudissements.) Et c'est à ce titre, au titre d'un monde qui change, que, moi Occitan, en mon seul nom, car je n'ai pas le droit de parler plus haut que ma voix porte, que j'apporte le salut et la reconnaissance, je dis bien la reconnaissance, pour les basques qui aujourd'hui dans tout ce bout du monde qui s'appelle l'EUROPE, sont pour nous un exemple. Un exemple de sérieux dans le choix qu'ils ont fait, je pense à nos camarades de l'ETA, d'une lutte anticapitaliste claire. Car il est bien certain que ce n'est pas avec de vieilles chansons seulement, ce n'est pas en affirmant simplement nos communautés normales, naturelles, imprescriptibles, de gens qui parlent la même langue, que nous nous sauverons, ce sera le jour où nous aurons mis en l'air les gens qui nous ont mené dans l'état où nous sommes. (Applaudissements.) Nos ennemis nous savons, nous, qu'ils sont partout ; qu'ils sont avec ces gens qui trouvent notre folklore charmant ; qu'ils sont avec ces notables qui nous demandent de nous faire beaux, de garder notre accent, de chanter notre langue pour faire plaisir aux touristes. (Applaudissements.) Nous sommes là pour dire que ça c'est fini. Et qu'à travers ce que nous posons, à travers ce droit pour chaque peuple de vivre dans son lieu, dans la liberté et dans la dignité, il y a un sérieux de travail, il y a des luttes très dures qui nous attendent. Ce n'est pas pour rien que vous Basques, nous Occitans, nos frères bretons, nos frères corses, voient sans arrêt leur vocation définie par ceux qui nous gouvernent, comme le lieu de vacances, la zone verte, la zone de détente, de l'Europe industrielle et qu'on attire vers l'autre EUROPE, celle qui travaille, du métro de la télé du dodo, et de l'enfer les gens de nos régions. Lorsque nous avons commencé, nous, Occitans, écrivains d'Oc, de choisir de parler la langue de notre mère et de notre père, nous étions très tendres. Nous ne savions pas qu'il faudrait aller si loin. Nous croyions simplement que c'était nor-

mal et que c'était bon de prendre sur les lèvres de nos parents, sur les lèvres de nos enfants, les mots de tous les jours et d'en faire des poèmes, d'en faire des romans. Nous croyions — il y a vingt ans, j'en ai trente huit — nous croyions que nous pouvions être des écrivains comme les autres, des chanteurs comme les autres ; et puis, chemin faisant, devant tout ce que nous avons vu se lever de luttes dans notre propre pays je pense à la lutte de nos camarades du Larzac, je pense à la lutte des gens de NOGUERES, je pense à la lutte des vignerons méridionaux obligés de s'expatrier, d'aller vivre ailleurs parce qu'ils ne peuvent pas vivre dignement ; petit à petit nous avons sentis que ce n'était plus possible ; que le problème culturel il existait, il était vrai, mais que désormais c'était plus possible. Il nous fallait aller ensemble avec tous les hommes, les bretons, les basques, les occitans, les catalans, mais aussi des jaunes, des rouge, des noirs, à la conquête, d'un monde qui, alors, serait ce que nous essayons de faire lorsque nous écrivons des poèmes, un monde qui soit pleinement, totalement habitables.

PARLAMENT D'EN ROLAND PECOUT (LUCHA OCCITANA)

Les Occitans de Lutte Occitane sont venus vous apporter leur salut en voulant que ce soit autre chose qu'un salut d'un soir. (Applaudissements.) D'abord, je voudrais excuser le chanteur MARTI et Robert LAFONT qui n'ont pas pu venir qui sont en tournée et qui m'ont dit de vous dire que là où ils seront ils parleront de votre combat. (Applaudissements.)

L'Occitanie est vaste. Elle commence à la porte du Pays Basque et elle va jusqu'au cœur de l'Hexagone et c'est du travail pour faire une mobilisation partout pour soutenir ce que vous faites ici. Mais nous essayons, et nous allons essayer de le faire. Mercredi prochain ça va commencer par un grand meeting à TOULOUSE, organisé par les Occitanistes de TOU LOUSE de soutien au peuple basque. Ça se manifeste aussi par la diffusion des textes des organisations basques, de l'organisation basque, et par la publication dans notre presse de tout ce qui concerne votre combat. Et nous voulons continuer encore par des meetings, par des explications publiques car votre lutte est aussi la nôtre. (Applaudissements.)

On est ici d'abord pour apporter notre soutien aux réfugiés qui se battent contre la répression et qui tiennent à vivre dans leur pays, qui tiennent à ne pas être exilés et détenus par un pouvoir arbitraire. La police de MARCELLIN est dure pour eux et pour vous. Elle est dure aussi pour nous et pour tous ceux qui se battent dans l'hexagone. Nous sommes là aussi pour apporter notre soutien à l'ensemble de la lutte du peuple basque, à travers toutes les formes de lutte qu'il s'est choisi y compris les plus avancées pour la libération nationale et le socialisme. Nous sommes venus le soutenir à travers aussi l'organisation qui est la sienne. Ce n'est pas la peine que je la cite. En EUZKADI SUD la lutte rassemble de plus en plus de gens, de plus en plus de travailleurs et porte des coups de plus en plus durs au fascisme. Chez les Catalans c'est aussi la même chose et la répression est à la hauteur de tout ça. En EUZKADI NORD, ici, l'ennemi et bien l'ennemi il est le même que pour nous Occitans, il est le même que pour les autres nationalités de cette prison des peuples que l'on appelle l'hexagone. Cet ennemi, c'est l'Etat français, l'instrument de la bourgeoisie française et aussi régionale. On se bat contre cet ennemi qui occupe notre pays en implantant partout ses camps militaires qui livre la Côte et l'arrière-pays aux spéculateurs du tourisme, qui pille nos matières premières, comme LACQ par exemple, ou comme la bauxite, et qui les traite ailleurs en ne créant pas d'emplois sur place. Cet ennemi il exploite et il liquide la classe ouvrière occitane. Il oblige les jeunes à s'exiler pour trouver du travail. Et les réfugiés basques savent ce que c'est et les Basques qui sont obligés de partir pour trouver du travail savent ce que c'est que cet exil imposé. Cet ennemi il chasse les petits paysans en livrant leur terre aux monopoles de la grande exploitation et au tourisme. Cet ennemi il embrigade la jeunesse dans son armée dans ses écoles et il veut lui imposer son idéologie dépassée. Il divise les travailleurs par les mensonges qu'il répand à la télé, à la radio. Et il pratique le génocide culturel envers les peuples soumis. Il appelle votre langue et notre langue un patois. Il nous cache notre histoire. (Applaudissements.) Cet ennemi il emprisonne arbitrairement, vous en savez quelque chose. Il laisse faire des ratonnades contre les travailleurs immigrés. La réponse à tout ça, c'est la montée des luttes de nos peuples et depuis quelques années ça monte de plus en plus haut et de plus en plus dur. Chez vous la lutte des Basques, c'est une lutte qui est exémplaire pour beaucoup de peuples en EUROPE. Chez nous, les résistances comme celle de LARZAC, ça vous connaissez, ça se multiplie. Des grèves dures malgré le chantage à l'emploi. Des actions contre les installations touristiques ou les cumulards. Et toute une prise de parole de la jeunesse qui se fait de plus en plus dans notre langue car c'est l'outil aussi de notre libération.

LUTTE OCCITANE est né de ce grand mouvement et de la nécessité de trouver un débouché et de s'unir. Notre projet il est global. Il s'agit de rassembler tous les travailleurs occitans pour construire un socialisme qui nous soit propre. Et nous disons que c'est à chaque peuple de se donner le mouvement et l'organisation bien à lui, dont il a besoin. Notre combat il est internationaliste. Nous savons qu'il est lié à celui des basques à celui des catalans, des corses des bretons, des flamands et de tous les peuples opprimés autour de la terre. Et il est solidaire aussi du combat de tous les travailleurs où qu'ils soient. Et c'est en cela que nous pensons que des meetings comme celui de ce soir où des militants de plusieurs nationalités se rencontrent sont plus qu'un simple salut ou qu'une simple rencontre d'un soir mais que les liens qui vont être noués et bien c'est de ces liens que les luttes deviendront plus fortes et que nous pourrons tous nous libérer. GORA EUZKADI ASKATUTA. ETA SOCIALISTA (Llargs aplaudiments.)

PARLAMENT DE L'ALAIN GEISMAR

Je voudrais d'abord vous dire qu'à PARIS il n'y a pas que des POMPIDOU et des MARCELLIN et qu'il y a aussi des gens qui veulent vous dire combien nous sommes avec le pays basque qui se bat, combien nous sommes avec les camarades de l'ETA qui ont exécutés CARRERO BLANCO, (llargs aplaudiments) et qui l'ont envoyé rejoindre à la poubelle ses vieux amis HITLER et MUSSOLINI. (Aplaudiments.) Et puis, puisque nous sommes à quelques kilomètres de ce qui est encore la frontière entre l'Etat espagnole et l'Etat français je veux dire aussi notre salut aux victimes basques et non-basques du fascisme en ESPAGNE et en particulier au camarade PUIG ANTICH qui attend la mort dans sa cellule. (Aplaudiments.)

Mais puisque moi je suis Français je dois vous dire aussi autre chose. C'est en notre nom à nous Français que MARCELLIN fait ce qu'il fait ici. C'est en notre nom à nous Français qu'il fait ses alliances avec l'appareil policier espagnol et qu'il est en train de préparer au Pays Basque Nord un quadrillage qui risque de le faire ressembler prochainement au quadrillage policier du Pays Basque Sud. Et nous savons, nous, révolutionnaires en tout cas, nous savons qu'un peuple ne peut être libre s'il en opprime un autre, nous savons que nous Français nous ne serons pas libres tant qu'en notre nom on pourra opprimer le peuple basque, le peuple catalan, le peuple breton. (Llargs aplaudiments.) Nous savons, et c'est une leçon de chose que nous apprenons tous les jours en regardant les luttes qui se passent, que la révolution dans cet hexagone sera multinationale ou ne sera pas. (Aplaudiments.) Il fut un temps où tout venait de PARIS : le pouvoir central mais aussi en quelque sorte, la révolte, tout au moins une certaine forme de révolte. Mais où serait aujourd'hui la révolution dans ce que l'on appelle encore la FRANCE si on enlevait ce qui se passe au LARZAC, ce qui se passe au Pays Basque, ce qui se passe en BRETAGNE, ce qui se passe à LIP et ce que font trois millions et demi de travailleurs émigrés qui se battent contre le racisme. (Llargs aplaudiments.) Aujourd'hui le phare des luttes sociales en France n'est plus à PARIS. Il est à LIP. Il est à CERISAY en VENDEE. Et la lutte que mène aujourd'hui les Basques ici, au Pays Basque Nord, pour les droits politiques des réfugiés qui sont venus se mettre sous la protection de notre peuple est une leçon qu'ils nous donnent à tous ; et nous entendons assumer, nous révolutionnaires français, notre part de responsabilité dans votre combat qui est aussi le nôtre car c'est celui de la liberté et du socialisme qui, nous l'espérons, seront une seule et même chose. Car nous avons aussi appris, surtout au cours de ces cinq dernières années, que l'Etat qui a servi à opprimer tant de peuples ne peut être celui qui le libérera. Nous ne voulons pas le prendre mais le détruire. VIVE LE PEUPLE BASQUE EN LUTTE. (Llargs aplaudiments. Espontaniament la gent se posa a cantar el cant nacional basc i a cridar desprès : GORA EUZKADI AZKATUTA : Visca el pais basc en lluita.)

BRETANYA

Pour la reconnaissance des droits nationaux légitimes du Peuple breton.

Face à la situation de crise générale que connaît l'Etat capitaliste français,

Face aux prises de positions des différentes forces politiques françaises,

Le Front de Libération de la Bretagne, organisation socialiste, révolutionnaire, bretonne, de libération nationale tient à préciser :

Une lutte de libération nationale de notre pays passe par la voie de la lutte populaire de masse, par la lutte du peuple en armes, par la révolution populaire.

Cette lutte ne s'arrêtera, quels que soient le président, le gouvernement, le parlement à Paris ; que lorsque l'objectif stratégique principal sera atteint : l'instauration d'une République démocratique et socialiste de Bretagne.

A ce moment là, la Bretagne, sa souveraineté retrouvée, son indépendance affirmée, ouvrira les négociations pour l'établissement d'un nouveau contrat politique avec la France, pour la mise en œuvre d'accords multiples de coopération suivant le principe des rapports égaux entre nations et dans le cadre de relations d'interdépendance librement définies.

Il appartient aux forces politiques françaises de prendre leurs responsabilités, afin que, dans l'intérêt des peuples français et bretons, l'objectif de notre lutte, soit atteint sans rupture dramatique irréversible.

Dans cette perspective, la reconnaissance des droits nationaux légitimes du Peuple breton constituerait une indication positive.

Secrétaire général
F.L.B./L.N.S.
MORVAN

Commandant A.L.B.
AR GALP

Le Directeur-Gérant : Jaume ROURE - Ed. du Castillet - 66 Perpignan - Tél. 61.13.35 - Dépôt légal n° 150, 1er trimestre 1974